

บทนำ

...มีความยินดีขอเรียนเชิญเพื่อเป็นเกียรติและร่วมรับประทานอาหาร
เนื่องในงานพิธีมงคลสมรสระหว่าง...

ข้อความพวกนี้เป็นสิ่งที่ เดหลี่ อัศวฤทธา เห็นจนชินตา และพูด
ได้เต็มปากเลยว่าแค่กวาดตามองแวบเดียวก็ท่องตัวอักษรที่เรียงรายกันบน
บัตรเชิญสี่ชมพู่ออนตรงหน้าได้ครบทุกตัวเสียแล้ว

ตั้งนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมา หญิงสาวจึงทำแค่ตัดสินใจว่าจะไปหรือ
ไม่ไป กับแจ้งเลขฯ ส่วนตัวให้จัดหาของขวัญที่เหมาะสมให้แก่คู่บ่าวสาว
เท่านั้น เธอไม่เคยคิดจะพิจารณาการ์ดแต่งงานพวกนี้อย่างจริงจังเลยสักครั้ง
จนกระทั่งพบว่าชื่อของเจ้าสาวบนบัตรเชิญเป็นลูกพี่ลูกน้องที่จำได้ว่าเพิ่ง
เรียนจบมัธยมมาได้ไม่นาน

อายุอานามน่าจะแค่นี้สิบเท่านั้น!

ขณะที่เธออายุใกล้จะสามสิบสี่แล้ว แต่กลับไว้แว่ขาวมงคล ทั้งๆ
ที่ตัวเลขนี้สำหรับผู้หญิงนั้นถือได้ว่าเป็นเลขกิโหลหลักสุดท้ายที่เหมาะสมกับการ

สละโสด เพราะถ้าเลยขึ้นไปถึงสามสิบห้าเมื่อไร ก็เท่ากับเป็นการตั้งต้นนับถอยหลังให้วันหมดอายุของมดลูกและรังไข่กันแล้ว

หญิงสาวรู้สึกกว่าตัวเองเหมือนผลไม้ที่สุกงอมพร้อมจะหลุดจากขั้วอย่างไร้ค่าไปทุกนาที

นึกแล้วก็อดแปลกใจและโมโหตัวเองไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเมื่อก่อน...

เมื่อราวๆ สักปีที่แล้วนี่เอง เดทลีไม่เคยรู้สึกเดือดร้อนหรืออึดอัดกับแบบฉบับนี้เลยสักครั้ง ด้วยตั้งใจมั่นไว้แล้วว่า เมื่อโลกนี้ไม่มีผู้ชายคนไหนที่คู่ควร เธอก็จะครองตัวอยู่บนคานาไปจนตาย

แต่...

ทุกอย่างที่ตั้งใจไว้กลับเปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้น จนพูดได้เต็มปากว่าโลกที่เคยสวยสมบูรณ์แบบของเดทลีพลิกคว่ำคะมำหายไปต่อหน้าต่อตา

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะ 'เขา'

เขมวันต์ มิ่งมี...

คนที่ชาตินี้มีโอกาสได้เฝ้าพานเข้ามาในชีวิตเซเล็บสาวโสดอย่างเธอเพียง ๐.๐๑ เปอร์เซ็นต์ หรือเท่ากับโอกาสที่ดาวเคราะห์น้อยจะพุ่งตรงๆ เข้าชนโลกนั่นละ

แต่เรื่องที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อยมาก (ก่อก่สองล้านตัว) แบบนี้เมื่อเกิดขึ้นก็มักสร้างผลกระทบมหากาฬ

อย่างเช่นเรื่องของเขากับเธอ

เพราะเขมวันต์เคยมั่นใจขนาดหนักว่าเดทลีคือ 'เมีย' และ 'แม่ของลูก' ของเขา ชายหนุ่มจึงทั้งรักทั้งแค้นเธออย่างเหลือแสน แต่พอความจริงพิสูจน์ออกมาว่าทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องโหละพ้อ! ดังนั้นพอถึงวันนี้...ที่แม่เดทลีจะอยากเป็น 'เมีย' หรือ 'แม่ของลูก' ของชายหนุ่ม แต่เขากลับเพิกเฉยคล้ายกับมีเส้นบางๆ คั่นกลางระหว่างทั้งสอง เธอเลยยังไม่ได้เป็นเมียของเขาจนแล้วจนรอด ความหวังที่จะได้อุ้มท้องลูกของฝ่ายนั้นก็ริบหรี่ลงไปทุกที

แต่หญิงสาวตั้งใจแล้วว่าจะต้องแต่งงานก่อนวันเกิดครบรอบสามสิบ

สี่ปีให้ได้ พอทันทีกับการฉลองคืนวาเลนไทน์คนเดียว หรือตู้เย็นที่ว่างเปล่า มีแต่น้ำผสมคอลลาเจนเพื่อสุขภาพของสาวโสด! และคนอย่าง เดหลี่ อัครฤทธา ไม่ใช่คนที่จะยอมถอดใจอะไรง่าย ๆ ดูจากตอนที่เธอตัดสินใจปีนขึ้นไปสิงสถิตอยู่บนคานแพลทินัมฝั่งโคตรเพชรนั้นก็ได้ ไม่ว่าจะโดนผู้ให้กำเนิด เอ็ด ดุ ชู๋ และปลอบอย่างไร หญิงสาวก็ไม่เคยยอมให้ใครหน้าไหน หลุดลงจากคานที่ห้อยโหนอยู่แม้แต่ครั้งเดียว

ดังนั้นเมื่อเธอตัดสินใจจะกระโดดลงจากคานทั้งที่ เดหลี่ตั้งใจมั่นว่า จะต้องกระโดดพุ่งตรงเข้าหาเป้าหมายให้ได้ในครั้งเดียวและคนเดียว

ซึ่งเขมวันต์คือเป้าหมายนั้น!

๑

ของขวัญวันเกิด

รองเท้าหนังเกาะที่ถูกขจัดจนขึ้นเงาวาววับ ทั้งสีน้ำตาลเข้มกับดำสนิท นั้นเป็นผลงานดีไซเนอร์ชื่อดังของอิตาลี

ชุดเสื้อสูทและกางเกงแบบสุภาพแต่ดูดี จากห้องเสื้อผู้ชายที่มีชื่อเสียงที่สุดในฝรั่งเศส

เข็มกลัดติดเนกไท กระดุมข้อมือเสื้อเชิ้ตทำจากเงินแท้สลักตัวย่อชื่อ และนามสกุลของผู้รับ

นาฬิกาข้อมือผลิตด้วยมือตั้งแต่สายถึงตัวเรือน ซึ่งขึ้นชื่อเรื่องความสวยงามทนทานจากสวิตเซอร์แลนด์

กุญแจรถมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์หนึ่งคัน และของจุกจิกอีกกรวยี่สิบกล่องที่เดหลี่ให้วินิษาช่วยหอบหิ้วเข้ามาในบ้าน ทำให้เด็กหญิงวัยรุ่นมองด้วยความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมาก

“ว้าว! ทำไมถึงมีกล่องของขวัญเยอะแบบนี้ล่ะคะ พี่เดย์จะเอาไปบริจาคเด็กกำพร้าที่ไหนหรือคะ”

ฝ่ายนั้นแอดอวยถามเสียงใส และเรียกเธอว่า “พี่” ทั้งที่ใจจริงแล้วคนถูก

เรียกอยากโดนเรียกว่า ‘แม่’ มากกว่า ทว่ายังเป็นไปไม่ได้ (ในตอนนี้) หญิงสาวเลยขอร้องว่าแม่เธอจะมีศักดิ์เป็น ‘น้ำ’ หรือ ‘อา’ ของเด็กหญิง แต่ก็ยังไม่อยากถูกเรียกเช่นนั้น

ใครกันเล่าอยากจะตอกย้ำความแค้นของตัวเองด้วยการเป็น น้ำ อา หรือป้าของหลานสาวซึ่งมีความสูงไล่เลี่ยกัน และกำลังจะเปลี่ยนไปใช้คำนำหน้าชื่อเป็น นางสาว ในเวลาปีเศษๆ ข้างหน้า

ด้วยเหตุผลนี้วนิษาเลยยอมตามใจเธอแต่โดยดี นั่งรอฟังคำตอบจากเดห์ลีตาแป้ว

เดห์ลีเลยรีบส่ายหน้าปฏิเสธออกไป “ไม่ใช่ค่ะ...ของพวกนี้ที่ไม่ได้เอามาบริจาค พี่เอามา เอ่อ...เอามา...”

จู่ๆ คนที่เคยพูดจาจะฉานทันคน จนได้รับฉายาว่านางสิงห์แห่งเอวาลอนกรู้ปกลับพูดตะกุกตะกักเหมือนคนลั่นพันกันขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ทว่าวนิษาที่คอยฟังอยู่ เป็นเด็กฉลาดเฉลียวและปากไวเอาเรื่องเลยหลุดปากถามออกมาทันที “พี่เดห์ลีย่าบอกนะคะว่า ทั้งหมดนี้เป็น...”

“ใช่ ทั้งหมดนี้เป็นของคุณเข้ม” เธอตอบเสียงหนักแน่น แต่กลับไม่รู้สึกรังเกียจแม่แต่ชนิดเดียวตอนเอ่ยถามอีกฝ่าย “แล้วทำไมหนูคิดถึงคิดว่าไม่ใช่ล่ะ”

วนิษาไม่ได้ตอบคำถามนี้ในทันที เด็กหญิงได้กลายเป็นปลาทองที่โผล่ขึ้นมาฮุบอากาศหายใจไปเสียแล้วในนาทีนั้น

ริมฝีปากอímสิระเรื่อของวนิษาเอาแต่เผยกว้างเป็นรูปตัวโอแล้วปิดฉับซ้าๆ กันอยู่อย่างนั้น จนเดห์ลีเอ่ยเรียกเสียงดังขึ้น

“หนูหนี!”

คนถูกเรียกชื่อเลยได้สติ ประสานสายตากับเธอทันที “คะ”

“เป็นอะไร”

“ก็...มีใครที่โทษเขาให้ของขวัญวันเกิดกันทีละยี่สิบกว่าชิ้นแบบนี้บ้างล่ะคะ” เด็กหญิงพูดออกมาในที่สุด

“ก็พี่ไง” เดหลีตอบด้วยส้อมเสียงเป็นปกติที่สุด ทำให้อีกฝ่ายมองมาด้วยดวงตาที่เรียกได้ว่าแทบพลัดหลุดนอกเบ้า

“แต่มันไม่เยอะไปหรือคะพี่เคย์”

คราวนี้คนอายุมากกว่ากะพริบตาปริบๆ คิดอยู่นิดหนึ่ง ก่อนยอมรับอย่างเสียไม่ได้

“ก็คงมากไปนิดหน่อย แต่พี่ไม่รู้ที่ว่าพ่อของหนูคิดชอบอะไรบ้างหรืออยากได้อะไรบ้าง เลยเอามาทั้งหมดที่คิดว่ามันจำเป็นสำหรับเขา หรือเขาน่าจะชอบ”

คู่สนทนาของเธอเงยไปอืดใจใหญ่ ก่อนพูดออกมาด้วยส้อมเสียงอ่อนใจ แล้วชี้ไปที่จักรยานแบบพับได้เมดอินเจแปนที่ถูกผูกโบสีชมพูอ่อนเอาไว้ตรงแฮนด์

“จักรยานนั้นมันจำเป็นกับพ่อยังไงคะ”

จักรยานสีเทาเงินทำจากไทเทเนียมทั้งคัน และถูกสั่งทำให้เหมาะกับน้ำหนักและส่วนสูงของผู้รับโดยเฉพาะ เป็นของขวัญอีกหนึ่งชิ้นที่หญิงสาวตั้งใจนำมาในวันนี้

“มันอินเทรนด์” เธอตอบเรียบๆ แต่ทำให้คนถามทำท่าเหมือนจะเป็นลม ก่อนเค้นเสียงพูดออกมา

“เอ่อ...แต่พี่ไม่สนใจเรื่องอินเทรนด์อะไรนั่นหรอกค่ะ”

“ถึงไม่สนใจเรื่องอินเทรนด์ แต่คุณซั่มก็น่าจะสนใจเรื่องการออกกำลังกาย เขาจะได้ใช้จักรยานนี้ปั่นกับบรรดาหมอ พยาบาลที่โรงพยาบาลเด็ยวนี้ช่วงเทศกาลสำคัญๆ ทางภาครัฐชอบจัดงานปั่นจักรยานหนูกี้เห็น” เดหลีให้เหตุผลอย่างมั่นใจ

“งั้นลองดูก็ได้ค่ะ”

เด็กหญิงพูดด้วยส้อมเสียงเบาหวิวเหมือนคนถูกสะกดจิต ก่อนสะบัดหัวแรงๆ แล้วชี้หมับไปที่กล่องของขวัญขนาดย่อม ที่หญิงสาวจำได้ว่าเป็นกล่องใส่สมาร์ตโฟนตระกูลไอโฟนล่าสุดจากอเมริกาที่มาพร้อมอุปกรณ์เสริม

ครบครัน

“แล้วนี่อะไรคะ”

พอได้ยินคำตอบของเธอ คนถามก็ยื่นจมูกใส่ทันที “พ่อดีใจไม่ชอบแน่เลยคะ”

“ทำไมล่ะ” คราวนี้เดทลีร้องเสียงหลง เพราะมันใจกับของขวัญชิ้นนี้ไม่น้อย ก็ผู้ชายส่วนมากชอบเทคโนโลยีและโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ๆ ไม่ใช่หรือ

“พ่อบอกว่ามือถือรุ่นนี้แพงเกินไป ไม่มีประโยชน์สำหรับพ่อ พ่อไม่ชอบท้องโลกโซเซียล ไม่ชอบจ้องจอมือถือนานๆ ด้วย บอกว่าเสียสายตา” เด็กหญิงทำหน้ามู๋ เหมือนไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่กำลังพูดอยู่นัก “เวลาจะค้นคว้าหาข้อมูลอะไรสักอย่าง พ่อจะหาจากหนังสือ หรือไม่กี่ใช้คอมพิวเตอร์คะ”

“แต่โลกมันไปถึงไหนๆ แล้ว เตี่ยนี่ใครๆ เขาก็ใช้มือถือแบบนี้กันทั้งนั้น” หญิงสาวแย้งเสียงอ่อนใจ ไม่อยากเชื่อว่าเขมวันต์จะมีความคิดแบบนี้ “อีกอย่าง มือถือของพ่อหนักนิดนะเก่ามากแล้วนะ ถ้าให้พี่เดา มันน่าจะอายุสักสามปีได้มั้ง”

ผู้ชายทุกคนที่เธอรู้จักพร้อมจะโยนโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าทิ้งไปทันทีที่มีรุ่นใหม่วางตลาด

“คะ แต่ถึงยังไงพ่อก็ไม่รับของขวัญชิ้นนี้จากพี่เดย์แน่คะ เพราะมันแพงไป”

“มือถือดีๆ ก็ราคาประมาณนี้ทั้งนั้น”

สำหรับเดทลี เงินแค่สามสี่หมื่นไม่นับว่ามากมายอะไรเลย เรียกได้ว่าเศษเงินด้วยซ้ำไป

ทว่าวนิชากลับส่ายหน้าเป็นพัลวัน “แต่ยังไงก็เกินงบของพ่ออยู่ดีคะ”

รู้อยู่หรือกว่าเขมวันต์นั้นไม่เหมือนคนอื่นๆ ที่เธอเคยรู้จัก เพราะไม่อย่างนั้นเขาคงไม่เลือกเป็นสูตินรีแพทย์ในโรงพยาบาลชุมชนเล็กๆ เช่นนี้

เพียงแต่เขาจะสมณะมากไปไหม หญิงสาวพยายามขมใจก่อนตั้งคำถามต่อ

“พ่อหนูนิคมึงบของขวัญเท่าไรหรือ”

เธอบอกตัวเองว่าก็ดีเหมือนกันที่รู้แบบนี้ เพราะจะได้กำจัดตัวเลวที่ทั้งได้ง่ายขึ้น แต่คำตอบที่ได้รับกลับทำให้เดหลิหนึ่งอึ้งไปหลายนาที

“ไม่เกินพันคะ”

หนึ่งพันบาท!

เดหลิไม่เคยให้ของขวัญใครในราคานั้นสักที ยิ่งกว่านั้นถ้าเขมวันต์จำกัดงบประมาณไว้แค่นั้นจริงๆ ของขวัญทั้งหมดที่เธอคัดสรรมาให้เขาในวันนี้ก็ต้องโดนโยนลงเชิงไปอย่างแน่นอน เพราะชิ้นที่ราคาต่ำที่สุดก็ยิ่งสูงกว่าตัวเลขห้าหลักอยู่ดี

“เงินแค่นั้นจะซื้ออะไรได้” ในที่สุดหญิงสาวก็ครวญครางออกมา

“ได้ตั้งหลายอย่างนะคะ อย่างหมวกสานใบใหม่”

“หมวกปานามาอย่างถูกๆ ก็ใบหนึ่งไม่ต่ำกว่าสามพันแล้ว”

“ก็เอาแค่หมวกธรรมดาสิคะพี่เต๋ย หมวกมีปีกแบบให้พ่อใส่ไปลงสวนได้ นะคะ” เด็กหญิงแนะนำ

เดหลิฟังแล้วก็ได้แต่หลับตาแน่นอย่างอัดอั้นตันใจ

หมวกสานแบบชาวสวนสินะที่วินิษากำลังบอกเธออยู่

“ถ้าพี่เต๋ยเห็นว่าหมวกอย่างเดี๋ยวนี้น้อยไป ก็ให้ผ้าขาวม้าพ่ออีกสักสองผืนก็ได้คะ”

“ผ้า-ขาว-ม้า!”

“คะ พ่อชอบถุงผ้าขาวม้าเวลาอาบน้ำที่ตุ่มหลังบ้าน มีสองผืนกำลังดีไว้ผัดกันใช้”

อีกฝ่ายบอกเสียงเจ็ยแจ้ว ขณะที่คนฟังทำหน้ากสืนไม่เข้าคายไม่ออกราวกับอมบอระเพ็ดเข้าไปทั้งตัน

เดหลิเคยให้ผ้าชิ้นงามๆ เป็นของขวัญแก่ใครๆ อยู่บ้างเหมือนกัน

แต่ผ้าเหล่านั้นถ้าไม่ใช่ผ้าลูกไม้จากเบลเยียม ผ้าไหมพิมพ์ลายจากญี่ปุ่น หรือผ้าขึ้นทอมือพื้นบ้านสิ่งทำเป็นพิเศษยกดอก ยกดินเงินตีนทอง ก็มักเป็น ผ้าพัชมินาจากแคว้นแคชเมียร์ของอินเดียอันโด่งดัง

แต่สำหรับ ผ้า-ขาว-ม้า แล้ว เธอไม่เคยคิดจะให้ใครเลยสักที

ไม่ใช่ไม่รู้จัก แต่ไม่เห็นที่ผ้าตาตารางหมากรุกแบบพื้นบ้านพวกนั้น จะนำไปเป็นของขวัญคนตรงไหน

หญิงสาวเลยต้องยื่นหนึ่งทำใจอยู่ราวอึดใจหนึ่ง ก่อนค่อยมีแรงเค้น เสียงออกไปว่า “นอกจากหมวกสานกับผ้าขาวม้าแล้ว หนูคิดว่าพี่ให้อะไร คุณชมอีกดี รองเท้าแตะนั้นยางดีไหม”

เธอไม่ได้ประชด แต่ก็ไม่ออกจริงๆว่าจะมีอะไรเข้ากับหมวกสาน กับผ้าขาวม้าได้ดีกว่ารองเท้าแตะแบบคิบบของนั้นยาง

“เป็นรองเท้าบูตยางสำหรับใส่ไปลือกท้องร่องในสวนดีกว่าอะ อ้อ... แล้วก็เปลญวนอีกสักปากก็ได้ค่ะ”

“เปลอะไรนะ”

พอเห็นคนฟังมึตแปดด้าน คนพูดเลยทำหน้าที่ใจหน้อยๆ “หนูคิด บอกว่า เปลญวนสักปากก็ได้ค่ะ”

“มันคืออะไร เปลชนิดใหม่หรือ”

เดหลี่รู้จักเปล แต่เปลญวนและเปลญวนสักปากนี่คืออะไร

คราวนี้เด็กหญิงหัวเราะเสียงใสออกมาอีกคำรบหนึ่ง สายตาที่มองมา นั้นฉายให้เห็นถึงความขบขันชัดเจน

“ปากเป็นลักษณะนามของเปลญวนค่ะ คือหนูคิดจะบอกว่า ถ้าพี่เคย คิดว่าแค่หมวก ผ้าขาวม้า รองเท้าบูตมันจะน้อยไป ก็ให้เปลญวนพออีก สักหนึ่งปากก็ได้ พ่อจะได้ไว้ผูกนอนใต้ต้นไม้ในสวน เพราะเปลญวนที่พ่อ ใช้อยู่มันเมื่อยเต็มทีแล้ว” เด็กหญิงนำเสนอเสียงใส ก่อนขมวดคิ้วมุ่นในเวลา ต่อมา “แต่เอ๊ะ! ของทั้งหมดนี้มันจะเกินพันไหมคะพี่เดย์”

เดหลี่ไม่รู้ เพราะไม่เคยซื้อของที่อีกฝ่ายบอกสักที ทว่าคงหาทางรู้ได้

ไม่ยาก แต่ยังไม่ทันตอบคำถามนี้ วนิชาก็อุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นเสียก่อน
“อู๊ย! พ่อมาแล้วค่ะพี่เคย์”

หญิงสาวมองไปที่เห็นแสงไฟสีเหลืองนวลล่ายาวของรถเก๋งสัญชาติ
ญี่ปุ่นกลางเก่ากลางใหม่สดส่องเข้ามาในสนามหญ้าหน้าบ้าน เธอจึงแทบ
ไม่ต้องคิดเลยตอกร้องบอกเด็กหญิงเสียงเฉียบขาด

“งั้นหนูรีบมาช่วยพี่เก็บของพวกนี้ก่อน”

“เก็บไปไหนคะ” คนถามทำหน้าพิศวง

“ไปไว้ที่ไหนก็ได้ที่คุณเข้มจะไม่เห็นนะ”

เด็กหญิงทำหน้าที่งั้นเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธอเลยขยายความต่อว่า

“คือพี่จะซ่อนของพวกนี้ไว้ก่อน ก็หนูรีบบอกว่าคุณเข้มไม่น่าจะชอบ
ไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ...แต่จะซ่อนที่ไหนล่ะคะ”

ความงงงวยแปรเปลี่ยนเป็นลำบากใจ เพราะถึงบ้านหลังนี้จะไม่ใช้เล็ก ๆ
แต่เจ้าของตั้งใจตกแต่งให้โปร่งโล่งจึงมีเฟอร์นิเจอร์แต่เพียงน้อยชิ้น

“ของพวกนั้นหนูรีบไปหาตู้ยัดๆ เก็บไว้ก่อน ส่วนของพวกนี้เดี๋ยวพี่
จัดการเอง”

‘ของพวกนั้น’ ที่เดหลิบอกคือพวกกล่องของขวัญกล่องเล็กๆ ซอง
น้อยๆ รวมไปถึงโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นด้วย ส่วน ‘ของพวกนี้’ คือกล่อง
ของขวัญที่มีขนาดค่อนข้างใหญ่ เช่น กล่องรองเท้า กล่องใส่เสื้อสูท รวมไปถึง
จักรยานพับได้คันนั้น

รถสปอร์ตเพรียวลมสีดำขึ้นเงาปลาบที่จอดอยู่ในโรงรถบ่งบอกว่า
เซเล็บสาวเดินทางมาถึงแล้ว แต่บ้านกลับเงียบกริบตอนเขมวันต์เปิดประตู
เหล็กตัดติดมุ้งลวดเข้าไป ภายในห้องรับแขกก็ว่างเปล่า จะมีก็แต่เสียงฝีเท้า
ซอยถึดังแว่วมาเข้าหูตามด้วยเสียงอะไรบางอย่างหล่น และเสียงอุทานเบาๆ
เขมวันต์หรือตาลงนิดๆ พร้อมนี้ก็สงสัยว่าเดหลิก็บวนิชขาดชวนกันทำ

อะไรบางอย่างที่ไม่อยากให้เรารู้อยู่แน่ๆ

จะว่าไปก็ดีอยู่หรอก ที่ผู้หญิงที่เขารักทั้งสองคนเข้ากันได้ดีเป็นปี่เป็นขลุ่ยแบบนี้ แต่คงจะดีกว่านี้ถ้าทั้งคู่ไม่เข้ากันได้ดีถึงขนาดนี้ เพราะบ่อยครั้งที่พวกเขาทำให้เขาปวดหัวโดยไม่ตั้งใจ

ชายหนุ่มตัดสินใจเดินตรงไปยังห้องที่ไกลที่สุดที่ได้ยินเสียงดังลุดออกมาก

เดทลีย์อยู่ที่นั่น

เธอยังดูเยือกเย็นเหมือนเคย จะมีก็แต่ดวงตาเรียวอย่างทางหงส์ที่เบิกกว้างตอนเห็นหน้าเขา และน้ำเสียงที่แปร่งกว่าปกติ “คุณซั่ม...เอ่อ คุณจะเข้าห้องน้ำหรือคะ”

เขมวนต์ไม่ได้อยากเข้าห้องน้ำ แต่เมื่อถูกทักเช่นนั้น ซ้าคนถามยังสับสนเข้ามาหาแล้วรีบดึงประตูปิดตามหลังราวกับจะต้อนให้เขาออกไปจากบริเวณนั้น เลยนึกสงสัยขึ้นมา จึงตอบหน้าตายไปว่า

“ครับ”

“เอ่อ...ฉันไปเข้าห้องน้ำที่บ้านดีไหมคะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“คือ...ส้วมมันตันนะคะ”

เจ้าของบ้านหนุ่มขมวดคิ้วนิดๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้น เพราะเมื่อเข้าตอนออกจากบ้าน เขาจำได้ว่าห้องน้ำยังใช้ได้ดีอยู่

“ไม่เป็นไรครับ ผมมีโซดาไฟกับยางบีบส้วม”

เขาตอบอย่างใจเย็นแล้วทำท่าจะเดินออกไปยังโรงรถที่มีห้องเก็บอุปกรณ์เครื่องมือช่างอยู่ แต่มือเรียวของอีกฝ่ายกลับจับแขนหนาไว้แน่น

“เอาไว้ทำทีหลังก็ได้มั้งคะ ฉันว่ากดน้ำลงไปหลายๆ ทีก็คงหาย”

เธอบอกพร้อมส่งยิ้มมาให้ แต่เป็นรอยยิ้มปร่าๆ ที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกแปลกๆ แต่ยังไม่ทันพูดอะไร วนิชาก็เดินออกมาจากทางหลังบ้านพร้อมเหนียวแขนเขาไว้อีกข้าง

“เฮ้ พ่อมาแล้ว เราไปหาข้าวกินกันเถอะค่ะ หนูนิดหิวจะแย่แล้ว”
เด็กหญิงเสนอน้ำเสียงกระตือรือร้น ทำให้เขมวันต์อดยิ้มบางๆ ไม่ได้
“หนูนิดอยากกินอะไรล่ะ”

คนญุกถามทำแก้มป่อง มองมาคล้ายจะค้อน “เรื่องอะไรมาถามหนูนิด
วันนี้วันเกิดพ่อนะค่ะ พ่ออยากกินอะไร หนูนิดกับพี่เดียร์ก็กินอันนั้นล่ะ”

“วันเกิด?” ชายหนุ่มทวนคำด้วยความแปลกใจ

เดทลีถึงกับหันไปสบตาวนิษาเหมือนไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ก่อนเอ่ย
ออกมาในที่สุด

“นี่...คุณอย่าบอกนะว่าคุณจำวันเกิดตัวเองไม่ได้”

“ก็จำไม่ได้ล่ะสิ” เขาตอบอุบอิบ

“พ่อก็เป็นแบบนี้ทั้งปีละค่ะพี่เดียร์” บุตรสาวเอ่ยพร้อมขมุกใส่อย่าง
อิดหนาระอาใจคล้ายเป็นแม่แก่ ส่วนตัวเขาเป็นเด็กเล็ก ๆ

เขมวันต์จึงตอบหน้าตายว่า

“หน่วยความจำในหัวพ่อก็มีพื้นที่จำกัด แต่ต้องจำอาการคนไข้กับนัด
ทำคลอด เมโมรี่ก็เต็มแล้ว”

“งั้นเรามาช่วยกันเพิ่มพื้นที่เมโมรี่ให้คุณสักกึ่งสองกึ่งด้วยอาหารคำ
ที่ทำจากปลาทะเลอร่อยๆ ดีไหมคะ ฉันเป็นเจ้าของ”

“ไปเถอะนะค่ะพ่อ เพราะว่าโอเมกาทรีจะช่วยพ่อได้ไง”

บุตรสาวรบเร้าพร้อมเขย่าแขนเหมือนเป็นเด็กเล็ก ๆ ทำให้ชายหนุ่ม
ถึงกับสั่นศีรษะเบาๆ ด้วยความขบขันระคนอ่อนใจ

เขาไม่ชอบออกไปกินอาหารนอกบ้านสักเท่าไร โดยเฉพาะช่วงเย็นย่ำ
อย่างวันนี้ที่เหนื่อยจากการทำคลอดคนไข้มาถึงหกสาย เขมวันต์อยากกิน
อะไรง่ายๆ แล้วนั่งจิบเบียร์เย็นๆ สักแก้วเพื่อผ่อนคลายประสาทและกล่อม
เนื้อที่เขม็งเกร็งมาทั้งวันมากกว่า แต่เมื่อเห็นดวงตาที่มองมาอย่างคาดหวัง
ของทั้งสอง ทั้งยังนึกคิดได้ว่าวันนี้เป็นวันกลางสัปดาห์ที่พรุ่งนี้ไม่ใช่วันหยุด
ทว่าเดทลียังอุตสาห์ขบรธมาเป็นร้อยกว่ากิโลเพื่อฉลองวันเกิดด้วย เขาเลย

ไม่อาจกล่าวคำปฏิเสธออกไปได้

“ก็ได้ แต่คุณกับหนูนิตรอผมเดียว ขอไปล้างมือ ดื่มน้ำสักแก้วก่อน
วันนี้ทำไมคอแห้งนักก็ไม่รู้”

เขาบอกพร้อมก้าวยาวๆ เข้าไปในครัว แต่มือยังไม่ทันได้คว้าประตูดูเรียน บุตรสาวก็วิ่งพรวดเข้ามาแทรกหน้าตาตื่น

“อะไรกันอีหนูนิต” เขมวันต์หรีตานิตๆ อย่างแปลกใจระคนไม่ไว้ใจ
ท่าทางของบุตรสาวบ่งบอกถึงพิรุณชัดเจน “ไม่มีอะไรค่ะ แต่เอ่อ...”
แล้วคนที่เคยช่างพูดเจื้อยแจ้วกลับตะกุกตะกักขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“แต่อะไร” เขมวันต์เอ่ยเสียงนุ่มแต่แฝงกังวลขนาดดันเต็มที
เด็กหญิงมีสีหน้าเฉือนลงอย่างเห็นได้ชัด ซ้ำยังสบตากับเดหลีที่ก้าว
ตามมาคล้ายบอกรับอะไรบางอย่าง หญิงสาวเลยกล่าวแก้แทนอย่างว่องไว

“หนูนิตคงอยากทาน้ำให้คุณดื่มมังคะ คือวันนี้เป็นวันเกิดคุณ แกง
อยากปรนนิบัติคุณน่ะคะ ไข่ใหม่หนูนิต”

“ค่ะ ตามนั้นเลยค่ะพ่อ” ลูกสาวเขาเอ่ยรับแข็งขัน
ยิ่งเห็นทั้งคู่รับส่งกันดีเป็นปีเป็นขลุ่ยแบบนี้ เขมวันต์ยิ่งมั่นใจว่า
สองสาวจะต้องร่วมมือกันทำอะไรที่ไม่อยากให้เขารู้แน่ ชายหนุ่มเลยตอบ
เรียบๆ ไปด้วย

“ไม่เป็นไร แครินน้ำ พ่อทำเองได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูนิตอยากทำ” เด็กหญิงรีบตอบ

“พ่อบอกพ่อทำเองไง”

“หนูนิตทำให้”

“ไม่ต้อง”

“แต่...อึ้ย!”

แล้วในที่สุดชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายชนะ หลังจากยื้อยุดกันอยู่หน้าประตูดูเรียนได้พักหนึ่ง แล้วตัดสินใจซกได้เข็มขัดด้วยการเอ้อมมือไปจิกจี้ซี่ข้าง
เด็กหญิงเอาดี้อๆ

วนิษาไม่ใช่คนบ้าจี้ แต่พอโดนเขมวันต์เล่นงานที่เพลอเลยสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจและเผลองอตัวลง ชายหนุ่มจึงรีบดึงประตูตู้เย็นออกด้วยความว่องไว พร้อมนึกสงสัยว่าทั้งคู่วงซ้อนเคັกก่อนใหญ่เอาไว้

แต่กลายเป็นว่าเขาคิดผิด

เพราะยังไม่ทันได้กวาดตามองก็พบว่าม็กล่องของขวัญและซองกระดาษขนาดย่อมร่วงหล่นลงมาแทน

เขมวันต์กะพริบตาถี่ๆ ด้วยความแปลกใจ ก่อนหันไปมองบุตรสาวที่ตอนนีเฝ่นพรวดไปอยู่ด้านหลังเดทลียี่นหนึ่งซิ่ง มองมาคล้ายไม่เชื่อสายตาตนเองเช่นกัน

“นี่มันอะไรอี หนูนิต”

คำถามนั้นทำให้เด็กหญิงยิ้มแหยอยู่ดีใจหนึ่ง “เออ...หนูคิดว่าพ่อถามพีเดียเองดีกว่า”

ลูกสาวของเขาทำท่าจะทิ้งคู่มือในตอนนั้นเอง ทำให้เดทลียี่นวิ่งไปจุดมื่อไว้ทันที

“เดี่ยวลีหนูนิต”

“พีเดียตอบคำถามพ่อไปเถอะคะ ถ้ายิ่งเงจกัันพรงนี้คะ หนูนิตขอไปนอนเล่นรอนที่บ้านตาผู้ใหญ่มาก่อน”

พอเด็กหญิงบิดมือออกจากการเกาะกุมได้ ก็วิ่งเกือบเป็นกระโจนออกไปจากห้องนั้น ไม่นานก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูบ้านดังมาจากทางห้องรับแขก

ลูกสาวของเขาคงหนีไปตั้งหลักที่บ้านผู้ใหญ่อีที่นับถือเหมือนเป็นญาติสนิทอย่างที่ประกาศไว้

เขมวันต์หยิบกล่องกระดาษสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างเท่าฝ่ามือที่ห่อกระดาษของขวัญและผูกโบสวยามขึ้นมา พร้อมกับมองคนตรงหน้าไปด้วย “ว่ายังไงครับคุณเดี่ย”

“ก็...ไม่มีอะไรนี่คะ แคหนูนิตเอาของที่ฉันให้เก็บ มาเก็บไว้ผิดที่”

เธอตอบเรียบๆ แต่ดวงตาทอประกายบางอย่าง อาจเป็นประหม่า หรือลึบสน ชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจนัก รู้แต่ฝ่ายนั้นทำท่าเหมือนจะมากล่องของขวัญไปจากมือเขาให้เร็วที่สุด แต่เขมวันต์กลับเบี่ยงตัวหลบเสีย ร่างระหงของเดห์ลีเลยถูกกักไว้ระหว่างวงแขนลำลั่นกับบานประตูตู้เย็นในที่ที่สุด

หญิงสาวทำท่าจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะกัดริมฝีปากล่างแล้วยืนเงยบแทน เขมวันต์จึงเป็นฝ่ายกล่าวออกมาเอง

“ผมนึกว่าเป็นของขวัญของผมที่คุณตั้งใจให้หนูหนีเดห์ลีไปไหนสักที่”

“แล้ว...ถ้ามันเป็นแบบนี้จริงๆ คุณจะดีใจไหมคะ” เดห์ลีซ้อนตาขึ้นสบตา

“ก็คงดีใจและแปลกใจไปพร้อมๆ กัน”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็...ของขวัญวันเกิดผมทำไม่มันมีหลายกล่อง หลายซองนัก” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับพยักพืดไปบนพื้นห้อง ซึ่งมีกล่องของขวัญหลายกล่องตกอยู่ และคิดว่ายังมีอีกหลายกล่องอยู่ในตู้เย็น

“ไม่ดีหรือคะ”

“ไม่ละ” เขมวันต์ตอบตรงๆ เลยได้เห็นคนตรงหน้ามีสีหน้าเฉือนไปอย่างเห็นได้ชัด

“ทำไมคะ”

“ผมไม่อยากจะให้คุณต้องยุ่งยาก อีกอย่างผมก็ไม่เคยจัดฉลองวันเกิดอะไรด้วย มันไม่จำเป็น”

“แต่ที่นี่เป็นวันพิเศษของคุณนะคะ” เธอแย้งอย่างไม่เห็นด้วย “ถ้าไม่มีวันนี้ก็ไม่มีคุณบนโลกใบนี้ แล้วเราก็จะไม่ได้เจอกัน”

คำตอบของเธอทำให้เขาขมจ้านและอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ พร้อมกับมองอีกฝ่ายด้วยสายตาอ่อนโยนอย่างที่ไม่ค่อยใช้มองใครบ่อยนัก ทำให้คนถูกมองแค้นเปลี่ยนเป็นสีระเรื่อขึ้นต่อหน้าต่อตา

เดทลีเองก็คงจะรู้ตัวเหมือนกัน เพราะหญิงสาวรีบกระแอมออกมา แล้วบอกเขาเสียงร่ำเหมือนคนตื่นตื่นและพยายามเปลี่ยนเรื่องคุย “แล้วคุณจะไม่แกะดูสักหน่อยหรือคะว่าถูกใจของที่ฉันให้ไหม”

“คุณอยากให้ผมแกะกล่องไหนล่ะ” เขาเอ่ยต่อเมื่อเห็นว่าเธอยังเงิบกริบ “กล่องที่คุณซ่อนไว้ในห้องน้ำดีไหม”

เดทลีเบิกตากว้าง มองเขาคัล้ายไม่เชื่อหูตัวเอง “คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันซ่อนของขวัญไว้ในห้องน้ำ”

“ตกลงคุณซ่อนไว้หรือ”

เขมวันต์ยิ้มบางๆ เพราะแคโยนหินถามทางเท่านั้น แต่เธอกลับยอมรับออกมาทันที ใบหน้าของหญิงสาวจึงกลายเป็นสีเข้มกว่าเก่าดูละม้ายสาวน้อยซื่อๆ ทว่ามาดนางสิงห์ยังไม่หายไปไหน เพราะในที่สุดปลายคางมันก็เซ็ดขึ้นแล้วจ้องกลับอย่างท้าทาย

“อย่าว่าฉันเอาไปซ่อนเลย บอกว่าฉันเอาไปเก็บดีกว่า”

“ในเมื่อคุณตั้งใจเอามาให้ผม แล้วทำไมถึงเอาไปเก็บเสียล่ะ”

ลึกลับแบบนโหนกแก้มหญิงสาวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติทำให้เขาอดใจไว้ไม่ไหวที่จะใช้ปลายนิ้วลูบไล้ลงไปอย่างแผ่วเบา ดวงตาเรียวรีวที่มีขนตาประดับเป็นแผงจึงหลุบลงต่ำ แล้วตอบออกมาว่า

“ก็...หนูคิดบอกว่ามันอาจจะเยอะเกินไป แล้ว...คุณอาจจะไม่ชอบ... หรือไม่ได้ใช้”

คำตอบของเธอเป็นสิ่งที่เขาพอจะเดาได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งอดสงสัยไม่ได้ “คุณให้อะไรผมหรือ หนูคิดถึงได้บอกแบบนี้”

เขาถามด้วยความอยากรู้อยากมากกว่าอยากได้ ตอนจูงมืออีกฝ่ายให้เดินไปที่ห้องน้ำด้วยกัน รู้สึกเหมือนเดทลีจะตัวเกร็งหน่อยๆ และทำท่าจะไม่ยอมก้าวเดินไปด้วย แต่เขมวันต์ไม่ยอมแพ้ ชายหนุ่มออกแรงกึ่งลากกึ่งจูงหญิงสาวให้ไปด้วยกันจนสำเร็จ

หลังฝ่าม่านพลาสติกสีขาวที่บดบังบริเวณที่กั้นไว้สำหรับอาบน้ำ

มีกล่องของขวัญขนาดใหญ่ราวสิบกว่ากล่องวางไว้บนพื้นกระเบื้อง และมีจักรยานพับได้คันหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วย เขมวันต์เลยหันขวับไปหาอีกฝ่ายเป็นเชิงถาม

“ก็ของขวัญวันเกิดของคุณไงคะ” เดหลีตอบเสียงอุบอิบในลำคอ และพยักหน้าไปยั้งทิศที่รถของเธอจอดอยู่อย่างรวดเร็ว “หรือถ้าคุณไม่ชอบของพวกนี้ ยังมีกล่องของขวัญอีกสองสามกล่องที่ฉันยังไม่ได้ยกลงมา แล้วก็เรือยางแบบทันสมัยสุดๆ ที่ยังไม่ได้เป่าลมอีกลำหนึ่งอยู่ที่ท้ายรถของฉัน”

จักรยาน...เรือยาง...เสื้อผ้า...และยังของอื่นๆ ที่เขาเห็นกองอยู่บนพื้นห้องนํ้ากับที่ซุกไว้ในตู้เย็น ทำให้เขมวันต์ไม่รู้ว่าระหว่างยกมือขึ้นกุมขมับกับบีบคอคนตรงหน้า เขาอยากทำอะไรมากกว่ากัน

“ผมรู้แล้วว่าของพวกนี้เป็นของขวัญวันเกิดของผมจากคุณ แต่คำถามคือ ทำไมถึงได้มากมายอย่างนี้”

“ไม่มากหรอกค่ะ”

“ก็ซื้”

“คะ?”

“คุณให้ของขวัญผมก็ซื้”

“สักยี่สิบ...เอ่อ ไม่สิ ยี่สิบสี่ หรืออาจจะยี่สิบแปด แต่ไม่ถึงสามสิบหรอกค่ะ”

คำตอบของเธอทำให้ใบหน้าเขาคลายโดนน้ำแข็งพริกเอาไว้ให้คงที่อยู่อย่างนั้นนานหลายนาที

ของขวัญยี่สิบกว่ากล่อง! ให้คนคนเดียว จากคนคนเดียว!

เป็นสิ่งที่เขมวันต์ไม่เคยนึกฝันมาก่อน แม้แต่ตอนที่ไปเล่นดนตรีคลายเครียดสมัยเรียนหมอเมื่อสิบกว่าปีก่อน เขาก็ไม่เคยได้ของขวัญมากเท่านี้ในครั้งเดียว ชายหนุ่มจึงต้องใช้เวลาอยู่พักใหญ่ก่อนจะกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอไปได้ แล้วเอ่ยถามคนตรงหน้าว่า

“ยี่สิบแปดเชียหรือ”

“อาจจะแค่นี้สิบกก็ได้อ่ะ” เธอกล่าวอ้อมแอ้มออกมาในที่ลุด “คือฉันไม่รู้ว่าจะให้อะไรคุณดี ปรีกาเพื่อนๆ ก็แนะนำไปคนละอย่างสองอย่างฉันมาคิดดูแล้วเลยเอามาทั้งหมดที่คิดว่าอยากให้อ”

เขมวันต์ฟังจนจบก็ตัดสินใจได้ว่าจะไม่กุมขมับหรือบิบบคอกอีกฝ่ายชายหนุ่มเลือกที่จะดิงริบบิ้นผ้าซาตินสีชมพูอ่อนหวานที่ผูกตรงแฮนด์จักรยานออกแล้วใช้มันแทนที่คาดผมให้หญิงสาว โดยตั้งใจผูกส่วนที่เป็นปมไว้ด้านหลัง จากนั้นก็บรรจงทำจนเป็นโบงดงาม ก่อนจะก้มลงไปชิดริมฝีปากอิมเต็มตึงของคนตรงหน้าแล้วกระชิบ

“ถ้าคุณอยากให้อของผมจริงๆ ก็แค่ผูกโบเส้นนี้เส้นเดียว แล้วเดินเข้าไปหาผมที่เตียงตอนกลางดึกคืนนี้”

ดวงตาหงส์ของหญิงสาวเบิกกว้างเป็นสองเท่าตอนที่เขาพูดจบ “อะ?”

เขมวันต์ไม่ตอบในทันที แต่เลือกที่จะคลี่ยิ้มบางๆ ให้หญิงสาว... รอยยิ้มซุกซนที่น้อยคนนักจะได้เห็น

“ก็คุณอยากให้อของขวัญวันเกิดผมไม่ใช่หรือ”

๒

ชะตากรรมของเธอกับเขา

คำถามนั้นทำให้เดทลีหรือตาลงช้าๆ พลังซ้อนตาคี้นมองเจ้าของ
ไบหน้าคมคายตรงหน้าอย่างหมั่นไส้ระคนค้นคว้า

“คุณอยากได้จริงหรือคะ”

“คุณกล้าให้หรือเปล่านั้น”

ชายหนุ่มย่น พร้อมจ้องหน้าเธอคล้ายจะทำทายเกมล้อเลียน ก่อน
จะถอยไปนั่งเอนหลังพิงโซฟาตัวยาวในห้องรับแขกอย่างรอกออย

เขาคงคิดว่าเธอไม่กล้าเอาตัวเองผูกโบส่งให้เขาแทนของขวัญละสิ
ถึงได้ถามอะไรแบบนี้

แต่...

ขอโทษนะ เดทลีคนนี้ผ่านฝนผ่านหนาวเป็นสาวมาตั้งไม่รู้กี่ปีแล้ว
หรือพูดง่ายๆ คือถักรออีกหน่อยก็คงแก่จนป็นลงคานไม่ไหว มีหน้าซำก็เพิ่ง
ได้รับตำแหน่ง ‘ป้า’ มาครองหมาดๆ และทำท่าจะได้ตำแหน่ง ‘อา’ ตามมา
ในไม่ช้า เพราะทั้งน้องชายและพี่ชายพากันแต่งงานแข่งหน้า ซ้ำยังเร่งผลิต
ทายาทเป็นแฝดสอง แฝดสาม ราวกับจะแข่งกันตั้งทีมฟุตบอลเร็วๆ นี้

และขึ้นรถหน้าบ้านนักก็คงต้องอยู่บนคานาโดยมีพวกเกิร์ลแก๊งที่เคย
แยงก์เอาต์ด้วยกันมาตลอดหลายปีนี้เป็นเพื่อน และเป็นได้แค่ ‘มนุษย์บีบี’
หรือ ‘มนุษย์ย่อ’ ไม่มีทางเป็น ‘มนุษย์เมีย’ หรือ ‘มนุษย์แม่’ ใดๆ
ยิ่งกว่านั้น วนิษาเพิ่งบอกว่าจะไม่กลับมาจนกว่าจะเข้าวันพรุ่งนี้
ตอนนี้ในบ้านมีแค่เธอกับเขาเท่านั้น หญิงสาวจึงเซิดปลายคางมน
บอกตัวเองให้มันใจเข้าไป

บทนางแมวยั่วสาวท่าง่ายๆ แค่นี้ เธอทำได้สบายมาก!

แต่ถึงอย่างนั้นมือเรียวก็ก็นำว้ายลั่นเทาตอนหญิงสาวเลื่อนไปแตะ
ชิปกางเกงผ้าสีเข้มเนื้อนิ่มแบบเรียบแต่หยาบและสวมสบาย

“ให้ผมถอดให้ไหม” เสียงหัวกระเซ้าขึ้น คงเพราะเห็นท่าทางกๆ
เงินๆ ของเธอนั่นเอง

เดทลีซึ่งตาใส่อีกฝ่ายอย่างดูเด็ด “ไม่ต้อง”

จากนั้นเธอก็รู้ตชิปกางเกงลงอย่างรวดเร็ว แล้วปล่อยให้ผ้าเนื้อนิ่ม
ลงไปกองเป็นวงที่รอบข้อเท้าเรียว ช่วงขาเพรียวเย็นวาบพร้อมๆ กับได้ยิน
เสียงแหบหัวครางในลำคอเบาๆ ดังแผ่วมาเข้าหู และพอเหลือบมองไปก็
เห็นชายหนุ่มมองมาด้วยสายตาเข้มจัด...เหมือนจะกลืนกินเธอผ่านดวงตา
คมคู่ นั้น เลยนึกดีใจไม่น้อยที่สามารถสร้างความรู้สึกหวั่นไหวให้อีกฝ่ายได้
ถึงเพียงนี้ ทั้งที่เธอก็กำลังย่ำแย่ไม่แพ้กัน

ดวงตาคู่นั้นช่างมีอานุภาพแรงกล้า ทำให้มือทั้งสองข้างของเธอสั่น
ระริกจนแกะกระดุมไม่ออก

หลังจากงุ่มง่ามแกะกระดุมอยู่เกือบนาที ร่างระหงของหญิงสาวก็ถูก
คนที่เฝ้ามองกระซกให้เข้าไปหาเสียแล้ว

“ใจคอคุณจะยั่วผมให้เลือดออกเจ็ดทวารตายเลยหรือไง” เขาถาม
เสียงเข้ม ปรกาศแห่งความปรารถนาเรื่องรองในดวงตา

“ใครว่ายั่วคะ จันท์ก็แค่อยากให้เห็นโอเส้นนี้แค่เส้นเดียวอย่างที่
คุณบอกไป” เธอตอบเสียงชิงชัง แต่เนื้อตัวกลับอ่อนเปลี้ยเต็มที่ เป็นอาการที่เกิด

ขึ้นทุกครั้งเมื่ออยู่ใกล้อีกฝ่าย

เหมือนเขาเป็นกองไฟ แล้วเธอก็ก้อนน้ำแข็ง...แค้โดนไอความร้อน ก็พร้อมจะละลายกลายเป็นหยดน้ำเสียแล้ว

“ผมไม่สนใจโบะไรนั่นหรอก” เขมวันต์ตอบเสียงหัวติดกระด้าง เล็กน้อย ทำให้รู้ว่าหมดเวลาสำหรับการยั่วเย้ากระเซ้าเหยยในคำาคินนี้แล้ว

ชายหนุ่มต้องการของขวัญวันเกิดของเขาเดี๋ยวนี!

และเธอเองก็พร้อมจะมอบให้ แต่ไม่รู้ว่าจะให้อย่างไร เพราะ สิ่งเดียวที่เดหลิเจนจัดคือเรื่องงาน ไม่ใช่เรื่องรัก ยิ่งกว่านั้น ความหวาดกลัว ที่ซ่อนไว้ลึกๆ ในใจก็ทำให้มือทั้งสองข้างลุปไล่สะเปะสะปะไปบนแผ่นหลัง กว้างที่ติ่งเน่นของชายหนุ่มอย่างไร้เดียงสา แต่นั่นกลับทำให้เขมวันต์คราง กระหิมในลำคอ และบดเบียดริมฝีปากลงมาทวงจูบจากเธออย่างไม่มีรือ

จุมพิตของเขาลึกซึ้งและแทบตูดกลืนจิตวิญญาณของเธอเข้าไปด้วย ขณะทีปลายลิ้นก็อุกอาจและกล้าหยอกล้อกับปลายลิ้นอ่อนนุ่มของเธออย่าง ไม่เกรงใจ

เขาทำให้เสียงครวญครางของเธอถูกกลืนหายไปนลำคอ และเสียง หวีดร้องด้วยความตกใจกลับกลายเป็นเสียงงิมงำแทน เมื่อบราเซียร์ที่สวม อยู่ถูกปลดลงจากหัวไหล่มัน เพื่อให้มือหนาได้พอนพื้นทรวงอกเต็มตึงอย่าง ถนดถนี้ และทำให้บริเวณปลายยอดคัตขึ้นเป็นไตแข็ง จากนั้นริมฝีปาก กระด้างของชายหนุ่มก็เลื่อนลงมาหาอย่างอ้อยอิ่ง เขาขบเล็มผิวอ่อนๆ ตรง ลำคอระหงของเธออย่างซ้าๆ และเปล่งเสียงหัวเราะเบาๆ ด้วยความพึงพอใจ เมื่อกำปั้นน้อยๆ ของหญิงสาวทูปเข้าที่ต้นแขนเป็นเชิงเร่งเร้า

เดหลิไม่รู้ว้เธอต้องการอะไร หรืออยากให้เขาทำอะไร รู้แค่ว้เขมวันต์ เล่นเกมนี้ซ้าไป...เธออยากให้เขารุกอย่างรวดเร็วและหนักม็อกกว่านี้ แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยคำประท้วงออกไปก็ได้ยินเสียงกระซิบเหมือนปลอบประโลม ดั่งขึ้น พร้อมๆ กับรู้สึกอุ่นจัดและเปียกชื้นตรงยอดทรวงซึ่งไเวต่อความรู้สึก เพราะถูกริมฝีปากอีกฝ่ายครอบครองอย่างหิวโหย

เขมวันต์ทำเหมือนเธอคือแหล่งน้ำกลางทะเลทรายที่ดูดกลืนเท่าไรก็ไม่เต็มวันพอ ขณะที่เดห์ลีสู้สึกราวกับมีกระแสไฟแล่นปราดไปทั่วร่างทำให้เนื้อตัวชา และสมองคล้ายมีม่านหมอกบดบังจนคิดอะไรไม่ออก รู้แต่ว่าเธอปรารถนาให้อีกฝ่ายกอดรัดให้แนบสนิทยิ่งกว่านี้ ทั้งยังรู้สึกปรีดีเปรมไม่น้อยเมื่อถูกปลายฟันขาวคมขบย่ำลงมาเบาๆ ตรงส่วนปลายยอด และรู้สึกดียิ่งกว่านั้นเมื่อฝ่ามือของเขากระทำอุกอาจซอกซอนไปจนทั่ว

หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายหนุ่มผละไปถอดเสื้อออกต่อนโหน มารู้สึกตัวก็ตอนที่แผ่นหลังแตะเข้ากับเบาะโซฟาหนังแท้ โดยมีร่างหนาที่เปลือยแผงอกกว้างของอีกฝ่ายทาบทับอยู่ด้านบน พร้อมกับได้ยินเสียงหัวฟิมพำที่ข้างหู ขณะที่เขากำลังไล่ปลายลิ้นวนไปมาเพื่อหยอกล้อตึงหูชาวสะอาดของเธอ เลยต้องตั้งสติอยู่นานกว่าจะจับคำได้ว่า

“คุณโอเคไหม”

“คะ...” ถามซ้ำด้วยความมุงง

“ถ้าคุณไม่โอเค ผมจะหยุด”

เขมวันต์ตอบพร้อมเงยหน้าขึ้นมองมาด้วยสายตาคมกล้า สีหน้าเขาจริงจังบอกรู้ว่าเธอยังมีโอกาสตัดสินใจอีกครั้ง ก่อนก้าวผ่านคำคั้นนี้ไปกับเขา

เดห์ลือดไม่ได้ที่จะตัวลั่นน้อยๆ แมื่ก่อนหน้านี้จะบอกตัวเองว่าได้ตัดสินใจมาดีแล้ว

เธอรอเวลานี้มาเกือบปี และควรจะได้สานต่อสิ่งที่ควรจะเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปีก่อนเสียที แต่ถึงอย่างนั้น หญิงสาวก็ยังคงหวาดหวั่นไม่น้อย ต้องบอกตัวเองให้ฝันทำใจกล้าตอนประสานตากับคนตรงหน้าแล้วเอื้อมมือไปโอบรั้งลำคอหนา ให้ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มก้มต่ำลงมาหา พร้อมกับกลิ่นใจเอนหทัยดีเรื้อนร่างขึ้นไปหาลำตัวแกร่งอย่างยั่วชวนแทนคำตอบ

“คุณคิดอย่างไรล่ะ”

ถามจบก็ได้ยินเสียงแหบหัวครางออกมา พร้อมกับสะโปกหนาหนัก

ที่กดทับลงมาอย่างเจตนาให้เธอได้ตระหนักถึงองคาพยพที่แข็งแกร่งและ
อุน่จัดราวท่อนเหล็กอั้งไฟ บ่งบอกให้รู้ว่าเขมวันต์พร้อมยิ่งกว่าพร้อม

เดหลีอยากจจะร้องกรี๊ด เมื่อจินตนาการถึงสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้
กางเกงของอีกฝ่าย เลยสั่งตัวเองให้รีบปิดเปลือกตาลง แล้วหยุดคิดให้
วุ่นวายไป จากนั้นก็ยื่นริมฝีปากไปทาบทับริมฝีปากของเขาก่อนเป็นครั้งแรก

แต่...จูบนี้ไม่เหมือนเวลาที่เขาคือเป็นคนจูบแม่แต่น้อย

ไม่รู้เพราะเธอชุ่มง่ามหรือเกร็งเกินไปกันแน่ แทนที่ปากจะประกบปาก
อย่างดูดีเต็มซาช่าน กลับกลายเป็นว่าฟันของเธอไปกระแทกริมฝีปากเขา
อย่างจัง

ได้ยินเสียงสูดปากเบาๆ ดังขึ้น พร้อมเสียงหัวหัวเราะแผ่วๆ ตามมา

“ผมว่าเรามาเริ่มกันใหม่ตั้งแต่จูบเลยดีกว่า”

“ฉันก็คิดว่า...ฉันควรไปเตรียมตัวมาใหม่เหมือนกัน”

“หือ” มีเครื่องหมายในดวงตาของอีกฝ่าย ขณะที่เธอคลี่ยิ้มหวาน
ส่งให้เขา แต่รู้ดีว่าคงเป็นรอยยิ้มที่ฝืดเคืองเต็มที

“ฉัน...ฉันขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ” เดหลีกลั้นใจบอกไปอย่างนั้น
แต่ยังไม่ทันได้พลิกตัวหนีไปจากชายหนุ่ม มือแข็งแรงของเขาก็คว้าข้อมือ
เธอไว้แน่น และดึงให้เข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

“คุณสวยพอแล้ว ไม่ต้องไปแต่งหน้าทำผมใหม่อีกแล้ว”

“ใครบอกว่าฉันจะไปแต่งหน้าทำผมกันคะ”

“ฉันคุณจะไปทำอะไร” เขมวันต์ถามพร้อมก้มหน้าต่ำลงมา ขณะที่
เดหลีอีกอ้าก ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี

และก่อนที่ก๊ลิบปากหนาจะทาบทับลงมาเพื่อสอนให้รู้จักวิถีแห่งจุมพิต
ก็มีเสียงบางอย่างดังแทรกเสียดก่อน หญิงสาวได้ยินไม่ถนัดในตอนแรก
เนื่องด้วยเสียงหอบหายใจของชายหนุ่มดังกว่า ขณะที่เขมวันต์ก็คงไม่ได้ใส่ใจ
เหมือนกัน เพราะปลายฟันขาวคมของเขากำลังขบเสิร์มริมฝีปากล่างของเธอ
อย่างหิวโหย

ทว่ากลับมีเสียงเหมือนหินกระทบกระจกหน้าต่างดังขึ้นในตอนนั้นเอง ทั้งสองต่างสะดุ้งโหยง ผลจากกันโดยไม่รู้ตัวและหันไปมองแหล่งกำเนิดเสียงเป็นทางเดียว จากนั้นเดหลิก็พบว่าไฟในห้องรับแขกยังคงสว่างจ้า ซ้ำโซฟาตัวนี้ยังหันหน้าเข้าหาหน้าต่างห้องเสียด้วย เธอเลยรีบคว้าเสื้อผ้าที่กองอยู่บนพื้นมาปิดร่างเปล่าเปลือยไว้แทบไม่ทัน ใบหน้าร้อนผ่าวไปหมด พร้อมภาวนาให้พุ่มไม้ใบดกหนาด้านนอกช่วยพรางสายตาคนที่อยู่ด้านนอกไว้ได้ ส่วนเขมวันต์ก็หงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด เขาก้าวสวบๆ ตรงไปที่หน้าต่าง แล้วตะโกนถามเสียงกระดังออกไป “ใครนะ”

“ผมเองหมอ ช่วยผมที นังลอมมันตกเลือด”

เสียงลั่นๆ ที่ตะโกนตอบกลับมาเตาได้ว่าคงเป็นชาวสวนคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในละแวกนี้ เพราะเขมวันต์เปลี่ยนท่าที่ไปในทันที เขาเหลือบมองเธอด้วยสายตาสง่างาฬ

“เดี๋ยวผมจะรีบกลับมานะคุณเดย์” เขมวันต์วิ่งพรวดออกไปจากห้อง ทั้งๆ ที่เพิ่งใส่แขนเสื้อได้แค่ข้างเดียว

เหมือนอย่างคินันท์ที่เธอเคยชวนเขาไปตีกลองให้ฟังที่ห้อง แต่เขมวันต์เลือกที่จะบรรเลงเพลงรักแทน ทว่าบทเพลงเพิ่งเริ่มต้น จังหวะยังไม่ทันได้เข้ากันดีก็มีโทรศัพท์มาตามตัวเขาด่วน คนใช้ที่เขมวันต์รับฝากห้องมีอาการไม่ดี และเขาก็ไม่ไว้ใจให้หมอคนอื่นดูแลแทน จึงต้องรีบวิ่งกลับไปคลองหมาแหงนในทันที

ขณะที่เดหลิไม่รู้เหมือนกันว่าเธอควรจะเสียใจหรือโล่งใจกันแน่ สุดท้ายหญิงสาวก็ได้แต่ดูดำตัวเองว่าต้องเสียใจถึงจะถูก แต่ขณะเดียวกันก็ต้องทำใจด้วย เพราะอาชีพของเขมวันต์เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของคน และไม่ใช่คนเดียวด้วย แต่เป็นสองคน! เธอจึงไม่ควรทำให้เขาต้องลำบากใจหรือพะวักพะวนด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนี้ แต่ขณะเดียวกันความลับสนที่ก่อตัวขึ้นในใจก็ทำให้เดหลีนึกอยากร้องกรี๊ดขึ้นมา

นี่สินะ...

ชะตากรรมของเมียสุดินรีแพทย์!

นี่เป็นครั้งแรกที่เดหลีอยู่ในบ้านของเขมวันต์เกินเที่ยงคืน และเป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่เธอผล็อยหลับไปก่อน

ชายหนุ่มเองก็เหนื่อยเกินกว่าจะสานต่อกิจกรรมที่ค้างคาอยู่ช่วงหัวค่ำ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะคนไข้ของเขาตกเลือดหลังจากไปทำแท้งเถื่อนมา เด็กสาวเนื้อตัวซีดเซียวเพราะเสียเลือดไปมาก และความดันลดต่ำจนน่ากลัวตอนที่มาถึงมือเขา กว่าชายหนุ่มจะยื้อยุดฝายนั้นออกจากยมโลกได้ก็กินเวลานานหลายชั่วโมง

เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงไม่คิดจะปลุกเธอให้ตื่น เพื่อขับรถกลับบ้านหรือเข้าไปนอนที่ในต้วอำเภอลูกอย่างทุกครั้ง แต่กลับเลือกที่จะอุ้มหญิงสาวขึ้นไปบนห้องนอน แล้วรีบอาบน้ำเปลี่ยนชุดลงมานอนสวมกอดเธอไว้แต่เพียงหลวมๆ

สำหรับเขมวันต์ที่หลงรักเดหลีมาตั้งแต่แวบแรกก็เห็น และฝังใจกับเธอมาเนิ่นนานเป็นสิบปี

แค่ได้มีหญิงสาวไว้กอดในอ้อมแขน เขาก็พอใจแล้ว

เพราะเหตุนี้เขมวันต์จึงผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มเลยไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนสองคนที่ย่องขึ้นมาบนบ้าน ก่อนจะแง้มประตูห้องนอนเขาออกแล้วปิดลงแผ่วเบา

วนิชามอี่ยมแก้มแทบปริกับภาพที่เห็น พร้อมกับเอื้อมมือไปปิดต้นแขนคนที่พามาส่งสุดแรงเกิด ทำให้กวยจับ หรือ ฉมา มั่นโมลี ชายหนุ่มรุ่นน้องพ่อที่ขอให้เด็กหญิงเรียกเขาว่าพี่แทนอา นั้นถึงกับร้องลั่นเลยทีเดียว

“เฮ้ย!”

วนิชได้ยืนแล้วก็รีบเอามือไปปิดปากอีกฝ่ายแทบไม่ทัน

“เบาๆ สิพี่จับ จะร้องให้พ่อกับพี่เดย์ตื่นหรือไง” เธอเอ็ดเขาพร้อม

ซึ่งตาใสอย่างไม่เกรงใจ เพราะสนิทกันมาก แลกหนังสือกันอ่านเป็นประจำ กายจับเลยเป็นเหมือนเพื่อนและพี่ชายมากกว่า ‘อา’ อย่างที่เขาควรจะเป็น “ก็หนูนินดหยิกพี่ทำไมล่ะ เจ็บนะ” ชายหนุ่มบ่นอุบ พร้อมลูบต้นแขนไปพลา

“ก็หนูนินดอยากให้เห็นใจนี่ว่าไม่ได้ตาผาดไปคนเดียว”

“เห็นอะไร ผีเทรอ” คนถามทำหน้าตาตื่น

เด็กหญิงเลยค่อนข้างหัวขี้ใหญ่ “ผีที่ไหนล่ะ หนูนินดหมายถึงพ่อเข้กับพี่ที่เคยต่างหาก ในที่สุด พี่เคยก็ยอมค้างที่นี่แล้ว เห็นไหมพี่จับ”

เธอตอบพร้อมอดยิ้มกว้างไม่ได้ กายจับเลยมองมาอย่างหมั่นไส้

“เออ เห็นแล้ว รับรองว่าอีกไม่นานนี้หนูนินดได้เปลี่ยนคำเรียกคุณเดหลีจากพี่เป็นแม่แน่ๆ” ฝ่ายนั้นตอบด้วยส้อมเสียงเบื่อบื้อๆ พร้อมยกมือปิดปากหาวิชาเองก็ต้องไปโรงเรียนพรุ่งนี้เหมือนกันจึงไม่ยอมเข้าซี้กกายจับต่อ แค่นายอมสอนเลขเธอช่วงหัวค่ำ และดูคลิวงเกาหลีสุดโปรดเป็นเพื่อนก่อนจะพามาส่งบ้านก็มากพอแล้ว

“งั้นพี่จับไปนอนเถอะ หนูนินดก็ง่วงเหมือนกัน แล้วพรุ่งนี้อย่าลืมมารับหนูนินดไปโรงเรียนด้วยละ”

“เฮ้ย! พี่เข้ก็อยู่ คุณเดหลีก็อยู่ แล้วทำไมต้องให้พี่ไปส่งด้วยวะ”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ ร้องประท้วงออกมา

“ก็เพราะมีพี่เคยอยู่ด้วยนะสิ หนูนินดถึงไม่ยอมให้พ่อตื่นเช้า พี่จับไปส่งหนูนินดละดีแล้ว” เธอประกาศ

“ดียังไงวะ” กายจับบ่นพึมพำ คงเพราะจิตใจที่ต้องตื่นจากที่นอนแต่เช้าตรู่

“ดีสิ พ่อกับพี่เคยจะได้มีเวลาจู้จู้กักรู้ซึกกันไง”

“แก่แดด” คนตัวโตกว่าพูดพร้อมเขกหัวคนตัวเล็กกว่าหนึ่งที ทำให้เด็กหญิงมองตาขวาง

“โอ๊ย! เจ็บนะ มาเขกหัวหนูนินดทำไม”

“ก็เพื่อลอนสมองมันจะได้เข้าที่เข้าทาง เราจะได้เลิกแก้แค้นสักทีไฉน
เด็กอะไรน่ากลัววิบหาย ทั้งเจ้าเล่ห์ทั้งขยันวางแผน”

คนพูดส่ายหน้ามองมาด้วยสายตาดำขบขันระคนอ่อนใจ ทำให้วินษา
เบะปากใส่อย่างไม่เกรงใจ

“อย่ามาหาเรื่องเขานะไอ้พี่จ๊ีบ หนูหนีไปวางแผนอะไรไม่ทราบ พ่อกับ
พี่เคยมีมานอนกอดกันเองนะ”

“แล้วไอ้ที่เฒ่าแค้นหนีไปบ้านพี่ด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง กว่าจะกลับก็ปา
เข้าไปก่อนคืน แถมตอนเช้ายังให้พี่มารับอีก แบบนี้ไม่วางแผนแล้วเรียก
อะไรไม่ทราบ”

“ก็เรียกว่ามหาอภิชาติบุตรไง” เธอลอยหน้าตอบ

“มหาอภิชาติบุตรตรงไหนวะ”

“ก็ตรงที่ไม่ขัดขวางความสุขของพ่อ ช่วยทำให้ครอบครัวสมบูรณ์
แบบ มีพ่อ แม่ ลูก พร้อมหน้าไง หรือว่าพี่จ๊ีบอยากให้หนูหนีเป็นกำพว้า”

“เป็นไม่เป็นก็เป็นมาตั้งสิบกว่าปีแล้วละ ยังไม่ชินอีกหรือ” กวยจ๊ีบ
ตอบเสียงเอือมระอา

“ก็หนูหนีไม่อยากเป็นกำพว้าต่อแล้วนี่” เธอตะเบ็งเสียงใส่อีกฝ่าย
เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาบ้างที่เขาช่างไม่รู้จักคล้อยตาม ชื่นกเป็นไม้ซี้ไม้เป็นนก
เสียงบ้างเลย

พอชายหนุ่มเห็นว่าเธอเริ่มจะลำแดงฤทธิ์เดชใส่ก็รีบโอบมือเป็นเชิง
ห้าม พร้อมรับปากอย่างขอไปทีว่า “เออๆ เข้าใจแล้ว ไม่ต้องตะเบ็งเสียงใส่
พี่แล้ว ไม่งั้นพ่อกับว่าแม่เลี้ยงเราตื้นขึ้นมาน่าไม่รู้ด้วยนะ”

คำพูดของเขาทำให้เด็กหญิงแหม้มปากแค้น มองคนตรงหน้าอย่างน้อยใจ
แถมไม่ไหว “เข้าใจแล้ว ฟรุ้งนี่ซ้าก็อย่าลืมหาจับหนูไปด้วยละ มาสักดีห่าอะ”

“เฮ้ย! ทำไมเข้านัก ทุกที่เราไปโรงเรียนตั้งเจ็ดโมง”

“ก็หนูหนีอยากไปแต่เช้า พ่อกับพี่เคยจะได้...”

“จู้จี้กัน” เขาแทรกขึ้นทันควัน

เด็กหญิงติดนิ้วเปาะ หายโกรธอีกฝ่ายขึ้นมาหน่อย “ແ່ນแล้ว”

“กรรมของกูจริงๆ” ฝ่ายนั้นบ่นเพิ่ม ทำให้เธอตีตันแขนเขาดังเคี้ยว
“อะไรอีกละคราวนี้” ชายหนุ่มแทบจะตะคอกใส่หน้า

“ก็ใครใช้ให้พี่จับพุดมิ่งวาพาไว้อกับหนูนิดละ”

“เกล้ากระหม่อมขอประทานอภัยพะยะค่ะองค์หญิง ต่อไปเกล้า
กระหม่อมจะไม่พุดภาษาพ้อขุนกับองค์หญิงอีกแล้ว” เขาประชดก่อนเดิน
ดุ่มจากไป พร้อมบ่นเพิ่มไปตลอดทาง จับความได้ประมาณว่า

“เนื้อนุ่มๆ ก็ไม่ได้กอด หน้งเนียนๆ ก็ไม่ได้ลูบ แล้วทำไมกูต้องมา
ตื่นแต่เช้ามีดตัววะ”

วนิษาแลบลิ้นตามไล่หลังไป

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะกวยจับนั้นละ อันที่จริงคืนนี้เธอตั้งใจจะนอน
ที่บ้านของเธออย่างที่เคยทำมา แต่ชายหนุ่มไม่ยินยอมและให้เหตุผลว่า

‘หนูนิดเป็นสาวแล้ว จะมานอนบ้านผู้ชายได้อย่างไร กลับไปนอนบ้าน
โน้นไป’

‘สาวที่ไหนกัน หนูนิดยังเป็นเด็กหญิงอยู่เลย’

เด็กหญิงเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ ไม่เข้าใจอีกฝ่ายแม้แต่ชนิดเดียว

ก็เมื่อก่อนตอนที่ยังเป็นเด็กประถม เธอกับกวยจับก็เคยอ่านหนังสือ
นั่งดูการ์ตูน หรือเล่นเกมด้วยกันจนหลับคาเตียงไปบ่อยๆ พอเธอรู้ชั้น
มัธยม ฝ่ายนั้นก็ไล่ให้ไปนอนห้องอื่น ซึ่งเรื่องนั้นก็พอจะเข้าใจอยู่หรอก
เพราะเขานอนดินเป็นที่หนึ่ง ชอบเปลोटัวถีบหรือละเมอซกกลมบ่อยๆ
เธอก็ไม่อยากโดนลูกหลงเหมือนกัน

แต่จู่ๆ ไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ฝ่ายนั้นก็ปฏิเสธที่จะให้เธอค้างคืนด้วย
เช่นเคย ดูอย่างวันนี้ แค่ขอนอนในห้องรับแขกก็ยังไม่ได้เลย

‘จะนอนได้ไง ทั้งพี่เล่นเล็ก พี่ะหมี่ พี่เกี่ยวเดินกันให้ควัก แถมพ้อ
ผู้ใหญ่อีกคน’

‘ก็เดินไปสิ ไม่เป็นไร หนูนิดหลับง่าย พ่อเคยบอกว่าต่อให้ช่างยกโขลง

มาเดินข้างเตียงก็ไม่ตื่น พี่จ๊ีบไม่ต้องห่วง'

'ไม่ห่วงไม่ได้หรอก เรากลับไปนอนบ้านเถอะไป' เขาย้ำคำเดิม

'แต่หนูนิดไม่อยากไปเป็นก้างขวางเตียง เอ๊ย! ขวางคอพอกับพี่เดี๋ยว'

'เด็กปานนี้แล้ว ไม่ต้องกลัวก้างจะติดคอพวกเขาหรอก เพราะคุณ'

คงกินกันเสร็จไปนานแล้ว'

ชายหนุ่มรุ่นพี่ตอบเสียงมั่นใจ ทำให้วินนิซาดหน้าแดงไม่ได้ 'ลามก'

'ก็เธอมันแก่แดด'

เขาไม่ยอมอ่อนข้อให้ ลากแขนเธอแล้วพามาส่งถึงบ้านเลยทีเดียว
สีหน้าท่าทางบอกว่าทั้งหงุดหงิดและออกจะรำคาญไม่น้อย

ก็ใช้สิ...เธอไม่ใช่แม่พวกสาวๆ ที่เขาคอยเซตด้วยทางไลน์ หรือตาม
พอลัวร์ไอนี่

วินนิซาบ่ปากอีกครั้งด้วยความหมั่นไส้ พร้อมสาบานว่าหลังจากเสร็จ
ภารกิจตามเทพเจ้าเป็นครั้งนี้แล้ว จะเล่นบทนางมารน้อยดุลักที่ ก็ไม่ทำอะไร
มากหรอก แค่เข้าไปตั้งค่าสาธารณะบนภาพส่วนตัวของกวยจ๊ีบที่เขาถ่าย
ทั้งภาพนิ่งและคลิบร่วมกับสาวๆ มากหน้าหลายตาเก็บไว้บนเฟซบุ๊ก แล้ว
แท็กให้บรรดาสาวๆ ที่เขาสะสมไว้ในสต็อกเห็นเท่านั้นเอง...ที่ๆ

อากาศที่เย็นสบายทำให้เดหลิไม่ยอมลืมตาตื่นเองง่ายๆ ที่ท่าของ
หญิงสาวเหมือนกับดักแด้ที่ตั้งใจจะซุกตัวอยู่ในรังไหมไปอีกนานแสนนาน
แต่กลิ่นอาหารเข้าหอมกรุ่นที่เขายกขึ้นมาเสิร์ฟเพื่อถึงเตียงนอนคงมีอิทธิพล
กับฝ่ายนั้นไม่ใช่ช้อย เพราะเห็นปลายจมูกโต่งบานพะเยิบออกมานิดหนึ่ง
คล้ายกำลังตั้งใจสูดกลิ่นยั่วน้ำลายนี้เข้าไปให้เต็มปอด

การกระทำเช่นนี้ทำให้เธอดูราวกับเป็นสาวน้อยช่างฝัน

เขมวันต์เลยอดไม่ได้ที่จะก้มลงไปจูบแก้มคนตรงหน้าแรงๆ ด้วย
ความมันเขี้ยว

แต่เข้านี้หน้าของเขายังไม่ได้เจอไปมิดโกลน ตอหนวดสากระคายเลย

ทำให้ผิวแก้มเธอเป็นสีแดงขึ้น และหญิงสาวคงจึจี้ไม่น้อยจึงพยายามเบี่ยงหน้าหนี แต่ชายหนุ่มกลับตามติดซุกใช้ความนุ่มเนียนต่ออย่างไม่ลดละจนอีกฝ่ายเปิดเปลือกตาขึ้นในที่สุด

เธอกะพริบตาถี่ๆ ด้วยความงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามออกมาว่า

“คุณเข้ม...คุณกลับมาแล้วหรือคะ”

“กลับมาจนนอนหลับไปตื่น แล้วลงไปต้มข้าวต้มปลาเสร็จแล้ว”

คำตอบเรียบๆ แต่แฝงไว้ด้วยความภูมิใจของเขาทำให้เดหลิตื่นขึ้นเต็มตาทันที หากเธอไม่ได้เหลือบมองข้าวต้มปลาที่เขมวันต์ตั้งใจปรุงในชามนี้แม้แต่น้อย กลับเอื้อมไปคว้าโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ตรงโต๊ะข้างเตียงมาดูแล้วอุทานลั่นออกมา

“ตายแล้ว! เจ็ดโมงครึ่งแล้วหรือคะ”

“เจ็ดโมงยี่สิบหกนาที่ต่างหาก” ชายหนุ่มกล่าวแก้ และเห็นใบหน้าหญิงสาวซีดเผือดลงไปต่อหน้าต่อตา

เธอรีบก้มดูโทรศัพท์ในมือพร้อมพึมพำว่า “ฉันว่าฉันตั้งนาฬิกาไว้ตอนตีห้านะ”

เขมวันต์ทำหน้าที่กับคำพูดนั้น พร้อมกับนึกขึ้นได้ว่าเห็นเหมือนมีเงาคนเดินเข้ามาในห้องตอนเช้ามีด แต่ตอนนั้นเขาง่วงเงียจนไม่ทันได้คิดอะไรอีกอย่างเวลาที่ลูกสาวนอนไม่หลับก็ชอบขอเข้ามานอนด้วยบ่อยๆ จึงนึกว่าเป็นเด็กหญิงที่เข้ามา แล้วรีบออกไปเพราะเห็นเดหลิอยู่ในห้อง

แต่...

วิชาจะปิดระบบตั้งเตือนปลุกของโทรศัพท์มือถือเดหลิไปทำไม

เขมวันต์คิดไม่ออก ขณะเดียวกันหญิงสาวตรงหน้าก็เอ่ยพึมพำเสียงเครียดออกมา

“ทำยังไงดีคะ ฉันมีประชุมตอนเก้าโมงเข้ากับฝ่ายการตลาดของดี อเวนิว เสียด้วยสิ แล้ววันนี้ฉันต้องเป็นประธานในที่ประชุมด้วย”

ดิ อเวนิว ที่หญิงสาวเอ่ยถึงคือห้างสรรพสินค้าระดับลักซูร์มอลล์ของครอบครัวเธอที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า ดิเอวาลอน อเวนิว ซึ่งเพิ่งเปิดให้บริการไปเมื่อปีที่แล้ว

“เหลือเวลาอีกแค่ชั่วโมงครึ่ง ต่อให้คุณซึ่งไปยังไงก็ไม่ทันหรรอกวันแต่จะมีปีกเท่านั้น”

เขมวันต์พูดเสียงเรียบๆ เจตนาบอกให้อีกฝ่ายทำใจ แต่เหมือนเดหลีจะนึกคิดอะไรขึ้นมาได้ เพราะหญิงสาวรีบเขย่าแขนเขาแล้วถามอย่างมีหวัง

“แถวนี้มีตึก อาคารที่มีแดดฟ้าหรือลานที่พอจะจอดเฮลิคอปเตอร์ได้ไหมคะ”

“คิดว่าพอมีนะ ที่โรงแรมเปิดใหม่ตรงริมแม่น้ำก็เห็นว่าเขาสร้างที่จอดเฮลิคอปเตอร์เอาไว้รับกรุ๊ปทัวร์ระดับวีไอพีโดยเฉพาะ ว่าแต่คุณถามทำไมหรือ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ก่อนเบิกตากว้างมองมาอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเองในวินาทีต่อมา “คุณอย่าบอกนะว่าคุณจะบินกลับไปจริงๆ”

“ก็ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ” เธอตอบพร้อมค่อยยิ้มออก “ในเมื่อครอบครัวฉันมีนักบินสมัครเล่นตั้งหลายคน แล้วพี่ชายเองก็เพิ่งซื้อเฮลิคอปเตอร์ลำใหม่และจ้างนักบินส่วนตัวเมื่อเร็วๆ นี้ เขาคงไม่ว่าหรรอกถ้าฉันจะขอยืมเฮลิคอปเตอร์กับนักบินของเขาเพื่อไปประชุมให้ทันเช้านี้”

ฟังแล้วก็ไม่แปลกใจเลย เพราะพี่ชายของเธอเป็นนายห้างใหญ่ของเอวาลอนกรุ๊ป กลุ่มธุรกิจค้าปลีกที่ใหญ่ที่สุดกลุ่มหนึ่งของเมืองไทย

ถึงอย่างนั้น เขมวันต์ก็ไม่คิดว่าสิ่งที่หญิงสาวต้องการจะถูกอนุมัติขึ้นได้ในพริบตา

“แต่ผมไม่รู้จักเขา แล้วคุณจะไปขอใช้สถานที่เขาได้อย่างไร”

เดหลียิ้มมุมปาก...รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ทำให้เธอดูสดใสอ่อนเยาว์จนเขาเฝ้ามองอย่างเปลอไพล

“ไม่เป็นไรหรรอกคะ คนในครอบครัวฉันมีคอนเนกชันมากมายถึงพี่ชาย นายอ็อค หรือฉันจะไม่รู้จักเจ้าของโรงแรมที่คุณบอก แต่ฉันเชื่อว่า

ในบรรดาคนที่ทำงานกับเรา ญาติพี่น้องของเราจะต้องมีใครสักคนรู้จัก ยิ่งเป็นโรงแรมระดับไฮเอนด์อย่างที่คุณบอกยิ่งต้องมี ว่าแต่โรงแรมที่คุณว่านี้ชื่ออะไรคะ”

พอได้ยินคำตอบ หญิงสาวก็กดโทรศัพท์มือถืออย่างรวดเร็ว ได้ยินเธอส่งความใคร่บางคนทีปลายสายเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างชัดเจนและเฉียบขาด จากนั้นจึงตัดสาย และคงนึกอยากอาหารขึ้นมาเพราะเดหลิคลี่ยิ้มให้อย่างเอใจ พร้อมบอกเขาว่า

“ขอฉันไปล้างหน้าล้างตาก่อนนะคะ จะได้มากินข้าวต้มปลาฝีมือคุณเสียที...ว่าแต่คุณรู้ได้ยังไงคะว่าฉันชอบกินข้าวต้มปลาร้อนๆ ตอนเช้าที่สุดเลย”

เขมวันต์มีพรายกระซิบขึ้นเยี่ยมที่คอยบอกว่าเดหลิชอบหรือไม่ชอบอะไร แต่เขาไม่คิดจะบอกอีกฝ่ายในตอนนั้น เพราะมัวแต่ลอบถนอหน้าใจลึกยาว...

ถ้าเขาไม่ติดคนไข้หรือต้องทำคลอดด่วน ก็เป็นเธอที่ติดพันกับธุรกิจของครอบครัวซึ่งมีมากมาย

จนบางครั้งชายหนุ่มได้ยินแล้วก็นึกไม่ออกว่าหญิงสาวแบ่งร่างแยกเงาไปทำหน้าที่พวกนั้นได้อย่างไร แค่นี้ก็ถึงการที่ต้องเข้าประชุมกับผู้ถือหุ้นหรือบริษัทในเครือตั้งแต่เช้าจรดเย็น แล้วยังต้องไปงานอีเวนต์ที่จัดขึ้นเพื่อกระตุ้นยอดขาย รวมถึงงานเลี้ยงกระชับมิตรทางธุรกิจที่มีไม่ต่ำกว่าสามหรือสี่งานต่อคืน เขาก็หมดแรงเสียแล้ว ให้ทำคลอดคุณแม่มือใหม่สักห้ารายเสียยังดีกว่า

เพราะแบบนี้เลยไม่รู้ว่ามีไรวันว่างของเขากับเธอจะตรงกันเสียที

นี่คงเป็นชะตากรรมของผู้ชายที่ร้ออ่านมีแฟนเป็นนักธุรกิจระดับพันล้านสิท่า!

๓

คุณแม่ขุนวย

หลังกลับจากบ้านสวนในคลองหมาเหงนของนายแพทย์หนุ่ม เดหลีกี้ไม่มีโอกาสได้แวะเวียนไปหาเขาอีกเลย ทั้งยังทิ้งรถคันโปรดไว้ที่นั่น เพราะต้องยุ่งอยู่กับการจัดกิจกรรมใหญ่ระดับเวิลด์คลาสให้แก่ ดิเอวาลอน อเวนิว ที่ทางตระกูลอัครฤทธาตั้งใจสร้างให้เป็นลักซูริมอลล์ ที่ยิ่งใหญ่โต รุหรุ และน่าทึ่งเพียงแห่งเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

มารู้สึกตัวอีกทีว่าไม่ได้ติดต่อกับเขมวันต์มาเกือบสัปดาห์ก็เป็นเช้าวันศุกร์แล้ว มิหนำซ้ำยังไม่ได้พูดคุยกับแก๊งเพื่อนสนิทเพื่อรายงานความคืบหน้าอย่างที่สัญญากันไป

ที่สำคัญคือนี่ก็เป็นคืนงานเลี้ยงฉลองสมรสของญาติสาวด้วย!

หญิงสาวจึงรู้สึกหงุดหงิดใจไม่น้อย เพราะนั่นแปลว่าทั้งสองจะไม่ได้เจอกันไปอีกหลายวันที่เสีย ช่วงนี้ทั้งงานหลวง งานราษฎร์รัดตัวจนหาเวลาว่างไม่ได้ ดังนั้นการจะปลีกตัวไปหาชายหนุ่มตอนกลางสัปดาห์หน้าก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวถึงกับถอนหายใจออกมาเฮือกโต ก่อนบังคับ

ตัวเองให้ลงมืออ่านเอกสารกองโตตรงหน้าที่ต้องเซ็นอนุมัติด้วยจิตใจ
ห่อเหี่ยวกว่าทุกวัน

เธอเพิ่งตัวตปាកกลางไปบนกระดานได้แค่สามแผ่น เสียงเคาะประตู
ห้องก็ดังขึ้น คนที่อยู่ด้านนอกไม่รอให้เอ่ยปากอนุญาตก็ผลักประตูเข้ามาหา
บ่งบอกให้รู้ว่าต้องเป็นผู้ที่มีอำนาจในอาณาจักรของเอวาลอนไม่น้อย เพราะ
ตำแหน่งของเดห์ลีนัน ไม่ใช่ใครนี่ก็จะเข้าพบก็ได้พบง่าย ๆ โดยไม่ต้อง
นัดหมาย ยิ่งเข้ามาถึงห้องทำงานของเธอยิ่งยากใหญ่

แล้วก็ไม่ผิดไปจากที่คิดไว้สักเท่าไร เมื่อได้ยินเสียงกระแอมของ
ศกุนตลา ผู้เป็นมารดา

หญิงสาวลุกขึ้นยืน ยกมือไหว้ผู้ให้กำเนิดอย่างนอบน้อม “คุณแม่
มีธุระกับเดห์หรือคะ”

“ยังจำได้หรือ ว่ามีแม่คนนี้อยู่”

คำถามประซดประชันนี้ ทำให้เดห์ลึลอบพ่นลมหายใจยาว แล้วเอ่ย
ปากถามเสียงอ่อนอย่างไม่ค่อยใช้กับใครบ่อยนัก

“ทำไมคุณแม่พูดอย่างนั้นล่ะคะ”

“ก็หรือไม่จริง ชินแม่ไม่มาหาเราที่นี่ ก็คงไม่ได้เห็นหน้าเรา”

“เมื่อเข้าคุณแม่ก็เห็นหน้าเดห์แล้ว ตอนพิธียกน้ำชา”

เธอท้วงพร้อมอ้างถึงพิธีแต่งงานแบบจีนในช่วงเช้าของลูกพี่ลูกน้อง
ที่รวมผู้หลักผู้ใหญ่ของทั้งสองตระกูลเอาไว้ ทำให้เดห์ลึต้องไปร่วมด้วย แต่
เสร็จพิธีหญิงสาวก็ปลีกตัวมาทำงานทันที ไม่ได้อยู่กินเลี้ยงต่ออย่างคนอื่น ๆ

“แค่แวบเดียวนั้นนะนะ”

“ช่วงนี้พี่ชายอยากเพิ่มยอดคนเดินดิเอวาลอนให้ขึ้นมาแตะที่สามหรือ
สี่หมื่นคนต่อวัน เดห์เลยต้องคิดว่าจะหาอีเวนต์อะไรมาลงที่ห้างดี ถึงจะ
ดึงดูดคนได้มากๆ”

หญิงสาวอธิบายอย่างใจเย็นถึงเหตุผลที่ไม่ได้กลับคฤหาสน์ของตระกูล
ในช่วงนี้ และเลือกจะอยู่ที่คอนโดฯ ซึ่งซื้อไว้กลางเมืองแทน

แต่เหมือนศกุนตลาจะไม่พอใจกับคำตอบที่ได้รับนัก

“อ้อ...ทำงานหนักจนกลับบ้านไม่ได้ แต่ไปคลองหมาแหงนอะไรนั่นได้”

เดห์ลีหรือตาลงเมื่อได้ยินเช่นนั้น

เรื่องที่เธอไปบ้านสวนของเขมวันต์ไม่ใช่ความลับก็จริง แต่ก็ไม่ใช่เรื่อง
ที่ควรจะรู้ไปถึงหูศกุนตลา และคนที่รู้เรื่องนี้ก็มีแค่สามคน คนแรกคือเลขาฯ
สาวที่ทำงานให้มาหลายปี อีกสองคนคือ บุริส พี่ชายคนโตกับนักบินของเขา
ที่ขับเฮลิคอปเตอร์ไปรับเธอในวันนั้น

ซึ่งสองคนหลังนี้ไม่มีวันเล่าเรื่องนี้ให้ศกุนตลาฟังแน่ ขณะนี้ จิราณี
เลขาฯ ประจำตัวก็ไม่ใช่คนปากโป้ง แต่คงเพราะโดนผู้เป็นมารดาคาดคั้น
อย่างหนักนั่นเอง

นี่ถึงตรงนี้ก็ได้อินคำถามที่แสนจะขมขมวราวกับเธอเป็นวัยรุ่นอายุ
สิบสี่

“เราไปทำไม”

ไม่ผิดกับที่คิดไว้ในใจเลย

เดห์ลีรำพึงในใจ มันใจว่าเลขาฯ ภูมิใจพยายามช่วยปกปิดแล้วระดับ
หนึ่ง ทว่าศกุนตลายังไม่พอใจกับคำตอบที่ได้รับเลยมาคาดคั้นอีกครึ่ง เธอเลย
ตอบหน้าตายและแอบเอานิ้วชี้กับนิ้วกลางไขว้กันไว้ที่ด้านหลังอย่างรวดเร็ว
พร้อมนึกขอโทษเด็กหญิงไปด้วยในใจที่ถูกลากเข้ามาพัวพันในเรื่องนี้อย่าง
ไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“เคยไปเพราะเหตุนี้”

“เหตุนี้?” คือเรียวยาวที่เขียนไว้อย่างสวยงามของคนฟังขมวดมุ่นเข้าหา
กันอยู่ใต้ใจหนึ่ง ก่อนตวาดแว๊ดออกมา “เด็กคนนั้นเอง แล้วเราไปยุ่งกับเขา
ทำไม มีอะไรทำไมไม่ให้เวียนนาไป”

เวียนนา ที่ศกุนตลาเอ่ยถึงคือญาติผู้พี่ของเธอ และเป็นมารดาแท้ๆ
ของเด็กหญิง

แต่เวียนนาทำผิดต่อบุตรสาวและพ่อของเด็กๆอย่างที่เขาไม่สามารถให้

อภัยได้ เขมวันต์กับวนิษาจึงไม่ยอมข้องเกี่ยวกับญาติของเธอเลย จะว่าไปแล้วสองแม่ลูกเคยพูดกันบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ ขณะที่นายแพทย์หนุ่มก็เปิดปากเล่าเรื่องของเขากับเวียนนาให้เธอฟังแค่ครั้งเดียว จากนั้นก็ไม่ยอมพูดถึงอีก

เมื่อเขาไม่พูด เดห์ลีย์ก็ไม่อยากรู้

อดีตก็คืออดีต

หญิงสาวเลยย้อนถามผู้เป็นมารดาไปว่า “เวียนนาเคยสนใจหนุ่มชนิดเมื่อไหร่กันคะ”

“แต่ลุง ป้า น้า อาแท้ๆ ของเด็กนั้นก็มิ ทำไม่ต้องมาเดือดร้อนถึงเราด้วย”

“ก็ขนาดตัวเวียนนาเอง คนบ้านนั้นยังไม่สนใจ แล้วนี่ลูกนอกกฎหมายที่เวียนนาแอบไปคลอดเอาไว้ไม่ให้ใครรู้ คุณแม่คิดว่าพวกเขาจะสนใจหรือคะ”

ที่พูดเช่นนั้นเพราะญาติผู้พี่ของเธอคนนี้เป็นลูกภรรยาบ่อยของ ชูณาน ผู้เป็นลุงนั่นเอง แต่ความที่แม่ของเวียนนาตายไปตั้งแต่ลูกสาวยังจำความไม่ได้ และหน้าตาผิวพรรณของฝ่ายนั้นก็กระเดียดมาทางคนอัศวฤทธาอยู่ มาก ลูกของเธอจึงไม่อาจใจจัดปล่อยให้ลูกคนนี้ได้ขึ้นมาในสลัมได้ แต่การเติบโตขึ้นมาในบ้านของภรรยาหลวงที่มีลูกชาย ลูกสาวอยู่แล้วถึงสามคน ทำให้เวียนนาเหมือนเป็นส่วนเกิน

เรื่องนี้แม่ของเธอก็รู้อยู่เต็มอก

“เ็นเมื่อพวกเขาเกี่ยวข้องกับเด็กนั้นตรงๆ แต่กลับไม่สนใจ แล้วเราจะไปวุ่นวายอะไร”

ดวงตาคู่คมกริบของศกุนตลาจับจ้องมาอย่างไม่ลดละ ทำให้เดห์ลีย์รู้สึกหงุดหงิด คล้ายถูกจับผิด

ไม่รู้ว่ามีแม่รู้เรื่องที่เธอไปบ้านสวนของเขมวันต์ที่คลองหมาแหงนมากน้อยแค่ไหน แต่เดห์ลีย์สัญญากับตัวเองว่า トラบไตที่ความสัมพันธ์ของเขากับเธอยังคลุมเครืออยู่เช่นนี้ ก็จะไม่มีวันแพรงพรายเรื่องชายหนุ่มออกไป

เป็นอันขาด

ถ้าแม่รู้เรื่องราวที่ลูกเขยคนนี้...โอกาสที่เธอจะได้เปลี่ยนจากนางสาว เป็นนางคงถึงขั้นติดลบ!

“เดย์ก็ไม่อยากวุ่นวาย ถ้าลุงยูนานไม่สั่ง” หญิงสาวอ้างชื่อผู้เป็นลุง หน้าตาเฉย

เดห์ลีไม่ได้โกหก แต่ยูนานเคยเปรยออกมาจริงๆ ว่าต้องการพบพานิชฯ ด้วยเด็กหญิงเป็นหลานสาวคนแรก ลุงของเธอจึงอยากเจอหน้าเป็นธรรมดา ศกุนตลาจึงรีบไปเมื่อได้ยินเช่นนั้น เดห์ลีเลยได้โอกาสเสริมต่อ

“เดย์เลยชวนหนูนิดมางานแต่งงานชนิดนี้ด้วยกัน”

“ก็เท่ากับเราต้องเป็นพี่เลี้ยงเด็กนั่นแหละสิ” ผู้เป็นแม่เอ่ยด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

“จะพูดแบบนี้หนักได้ค่ะ” เธอตอบ โลงอกนิตหนอยเมื่อไม่ถูกชักฟอกต่อ

“แล้วนี่มีเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องประดับให้เด็กนั่นหรือยัง”

คนถูกถามกะพริบตา เพราะไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้มาก่อน ขณะที่ผู้เป็นแม่พอเห็นสีหน้าของเธอก็ทำตาเขียวใส

“อย่าบอกนะว่าเราลืม”

เดห์ลีสลึมนึกถึงเรื่องนี้ไปจริงๆ แต่จะให้ให้ยืมมรับก็ไม่ใช่วิสัย เลยเลือกที่จะวางหน้าเฉยเสีย ศกุนตลาคงเหลืออด เลยหยิกเข้าแรงๆ ที่ต้นแขน ลูกสาวเสียทีหนึ่ง ทำให้คนถูกหยิกสะดุดปากร้องทันที

“อะไรกันคะคุณแม่”

“ก็เรื่องแบบนี้ลืมได้อย่างไรกันเล่า แล้วดูซิ ไปชวนหลานลุงยูนานมา ชุดเซ็ดก็ไม่หาให้ แล้วแบบนี้แม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เรารู้งานนี้รวมญาติแล้วไหนจะลืมอีก ไม่รู้ก็แขนง”

ความที่เคยเป็นภรรยาขายห้างใหญ่มาก่อน จึงเสมือนประมุขฝ่ายหญิงของตระกูลกลายเป็นผู้กว้างขวางในสังคม มีคนนับหน้า

ถือตามากมาย มารดาของเธอเลยเป็นจุดเด่นในงานเลี้ยงเสมอ ซึ่งความเป็นดาวดวงเด่นนี้ ย่อมสาดแสงเปล่งประกายเผื่อแผ่มาถึงคนในครอบครัวด้วย และนั่นหมายความว่าวิชาชีพจะต้องถูกจับตามองไปด้วยโดยปริยาย

ถ้าเด็กหญิงปรากฏตัวอย่างยาก ไม่น่ามอง ศกุนตลาอย่ามขยหน้าสำหรับคนอื่นคงไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่คนอย่างศกุนตลาจะเสียหน้าไม่ได้

แต่เดทลีไม่คิดว่าผู้เป็นแม่จะคิดไปไกลขนาดที่ว่า

“แล้วพ่อของเด็กนั้นจะมาด้วยกันไหม”

“ไม่ทราบค่ะ” หญิงสาวไม่คิดว่าเขมวันต์จะยอมมงานรวมญาติของพวกเขา แต่อีกใจก็ยังไม่อยากพ้นธงออกไปตอนนี้

“ถ้ามา แล้วเขามีชุดใส่หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าใส่ชุดเก่าตอนคราวงานนายอัคมาอีกนะ ชุดนั้นนะ แม่จำได้ว่าคราวตาชายแต่งงานเขาก็ใส่มา” คนพูดทำหน้าสยดสยอง เมื่อนึกถึงงานแต่งงานของน้องชายกับพี่ชายของเธอ

เดทลีจึงรีบกล่าวแก้แทนชายหนุ่มแทบไม่ทัน

“ก็เขาเป็นหมอ ไม่ใช่ไฮโซ แล้วก็ไม่ได้สนใจแฟชั่นด้วย เขายอมใส่สูทมาก็ดีแล้วนะคะคุณแม่ ดีกว่านุ่งผ้าขาวม้าตั้งเยอะ”

หญิงสาวพลอหลุดปากออกไป และนึกเสียใจในเวลาต่อมา เพราะสีหน้าของคนฟังเหมือนจะเป็นลมไปต่อหน้าต่อตา

“นุ่ง-ผ้า-ขาว-ม้า!”

“เดยก็พูดไปอย่างนั้นละคะ คุณเข้มเขาไม่ใช่ตาสีตาสา เขาไม่นุ่งผ้าขาวม้ามางานแต่งหรือคะคุณแม่”

ทว่าศกุนตลาดูจะฝังใจกับคำพูดของเธอไปเสียแล้ว เพราะผู้เป็นแม่สั่งหน้าดิก

“ไม่ได้ๆ ถึงไม่นุ่งมา แต่ใครจะรับประกันได้ว่าหมอบ้านนอกอย่างพ่อคนนั้นจะไม่ใส่เซ็ทลายผ้าขาวม้าหรือสูทลายตารางมางานแต่งงานคืนนี้ โอ้ย...ไม่ได้แล้ว ยายเดย์ เราต้องไปจัดการเรื่องนี้ แม่จะไม่ขอทน ถ้ามีคน

นินทาแม่เรื่องญาติคนใหม่ของพวกเขา”

“เดี๋ยวค่ะคุณแม่...” หญิงสาวพยายามท้วง เพราะเธอแค่หาทางแก้ตัว เรื่องเดินทางไปคลองหมาเหงนเท่านั้น ไม่นึกว่าศกุนตลาจะยึดถือเป็นจริง เป็นจังเช่นนี้

“ไม่เดี๋ยวอะไรทั้งนั้น เอาตามแม่พูดนี่ละ อ้อ แล้วงานคืนนี้เรามี คู่ควงไปด้วยหรือยัง”

เดหสิงงงวยกับคำถามที่เอ่ยขึ้นอย่างปุบปับของอีกฝ่าย “คู่ควงอะไรคะ”

“ก็คู่ควงไง” ผู้เป็นมารดาขึ้นกรรณเสียงหนักแน่น “แม่ไม่ยอมหรือจนะ ที่จะให้เราไปงานแต่งงานโดยไม่มีคนควงไปด้วย”

คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวมองศกุนตลาอย่างไม่เชื่อสายตา

“เดี๋ยวค่ะ...ทำไมเดี๋ยวต้องมีคู่ควงด้วยคะคุณแม่ ทุกที่เดี๋ยวก็ไม่เห็นต้องมีเลย”

“ก็นั่นมันเมื่อก่อน ก่อนที่ทั้งพี่ๆ น้องๆ เราจะทยอยกันแต่งงานไปที่ละคนๆ แบบนี้” คนตรงหน้าตอบเสียงแข็ง พร้อมทำหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้ก่อน เสริมว่า “อีกอย่าง งานคืนนี้ก็ถึงงานแต่งงานด้วย ใครๆ เขาก็มีคู่ไปกันทั้งนั้น เราเองก็เป็นที่ แคปล่องให้ย้ายชิตินีย์แต่งงานแข่งหน้าไปก็เสียหน้ามากแล้ว แล้วยังจะไม่มีคนควงไปงานแต่งงานอีกหรือ”

“ตรรกะอะไรกันคะนี่ เดี่ยวไม่เคยได้ยิน” เธอร้องประท้วง แต่เหมือนมารดาจะไม่ใส่ใจ

“พูดแบบนี้ แปลว่าเรายังหาคู่ควงไปงานไม่ได้ล่ะสิ แต่ไม่เป็นไร แม่เตรียมไว้ให้แล้ว”

หญิงสาวเบิกตากว้างกับคำพูดนั้น จุกใจคิดขึ้นมาได้ว่า พอหมดจากอัครา ผู้เป็นแม่คงไม่รู้ว่าจะไปวุ่นวายกับใครดี เลยหันมาหาเธอเป็นคำตอบสุดท้าย

แต่การที่ได้เห็นศกุนตลาเที่ยวสรรหาสะใภ้ให้ลูกชายคนโปรดเป็น

เวลาหลายปี ทำให้เดห์ลีรู้สึกขนลุกขนพองจนพูดไม่ถูก เธอจึงส่ายหน้าดิก
“ไม่เอาค่ะ ถ้าแม่หาคนมาให้เดย์ควง เดย์ไม่ไปงานชดนี้ย่ะคินนี่คะ”
หญิงสาวยื่นคำขาด

ศกุนตลาเลยชะงักไปอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาคมเฉียบของฝ่ายนั้น
หรือลาง และริมฝีปากก็เริ่มเข้าหากัน คล้ายไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของ
เธอแม้แต่น้อย แต่ผู้เป็นแม่ย่อมรู้จักลูกสาวดี โดยเฉพาะความตื้อตึงของ
ลูกที่ปราบปรามมาตั้งแต่เล็กจนโต

ศกุนตลาลุบลุบเลือกถาลงคล้ายซังใจ ก่อนกระแอมกระไอแล้วเอ่ย
ออกมา “แต่ยังไงเราก็คงมีคู่ควงไปงานชดนี้ย่ะ”

“เรื่องนั้นเดย์จัดการเองค่ะ”

“เราจะพาใครไป”

“เดย์ยังไม่รู้ ไว้ถึงงานแล้วแม่ก็เห็นเอง” หญิงสาวตอบเสียงกระด้าง
บ่งบอกเจตนาชัดเจนว่า ไม่ต้องการให้ผู้ให้กำเนิดยื่นมือเข้ามาข้องเกี่ยวใน
เรื่องนี้

ก็ถ้าแม่อยากให้เธอมีคู่ควง เดห์ลีก็จะหาคู่ควงไปเอง

เขมวันต์คือคำตอบที่ดีที่สุด...

แต่คงไม่ใช่สำหรับแม่ ดังนั้นศกุนตลาจึงไม่ควรรู้เรื่องนี้ ขณะเดียวกัน
คนเป็นแม่ก็เสียบไปพักใหญ่ ก่อนเอ่ยเสียงเฉียบคล้ายตัดสินใจได้

“ได้ แม่จะไม่ยุ่งกับเราเรื่องคู่ควงไปงาน แต่เราจะต้องช่วยแม่เรื่อง
หนึ่ง”

ฟังดูเหมือนยื่นหมยยื่นแมวเลยแฮะ!

หญิงสาวคิด ก่อนผงกศีรษะรับคำอย่างระมัดระวัง

“แม่จะให้เดย์ช่วยเรื่องอะไรคะ”

“แม่จะส่งคนมาฝึกงานกับเรา”

“ใครคะ” หญิงสาวทำหน้าที่ด้วยความมงงวย และพอได้ยินชื่อของ
คนที่ผู้เป็นมารดาอยากจะให้มาฝึกงานด้วยชัดเจนก็ถึงกับอูทานลั่น

“เดี๋ยวค่ะคุณแม่ นั่นนะ เพื่อนนายอัคนี่คะ”

“ใช่ แม่ถึงจะให้มาฝึกงานกับเราไง”

“ทำไมต้องเป็นเดย์คะ เคยไม่เข้าใจ ในเมื่อเป็นเพื่อนนายอัค ก็ให้ไปฝึกกับนายอัคสิคะ”

“ไม่ได้ พักนี้อัคมันติดตาแฝดยายแฝดอย่างกับอะไรดี วันๆ เลิกทำงานก็เอาแต่กลับบ้านไปช่วยเมียเลี้ยงลูก แม้ว่าให้มาฝึกงานกับเราละดีแล้ว”

“แล้วจะให้เดย์สอนเรื่องอะไรคะ จัดอีเวนต์หรือประชาสัมพันธ์” หญิงสาวย่นเสียงสูงอย่างเจตนาให้รู้ว่าประชด

“จะสอนอะไรก็ได้ เพราะเมื่อก่อนบ้านเรากับบ้านโน้นเคยคุยกันว่า จะทำเทคโนโลยีทรานสเฟอร์ระหว่างสองครอบครัว โดยที่เราช่วยเขาเรื่องงาน ห้างสรรพสินค้า ส่วนเขาช่วยเราเรื่องอสังหา”

“แต่เรื่องแบบนี้ใครเขาจะมาถ่ายทอดให้คนนอกกันคะแม่ แล้วนี่พ่อ กับพี่ชายรู้หรือยังคะ” หญิงสาวฟังแล้วปวดหัวตุ๊บ เหตุผลของคนเป็นแม่ ยิ่งฟังยิ่งพิลึกพิลั่นขึ้นทุกขณะ

“รู้แล้ว”

“แล้วพ่อกับพี่ชายโอเคหรือคะ”

“ก็ไม่เห็นว่าจะไรนี่”

“นั่นทำไมไม่ให้ไปเรียนงานกับพี่ชายล่ะคะ” เธอเริ่มหงุดหงิด

“เราคิดว่านายห้างอย่างตาชายจะมีเวลาสอนงานใครหรือ”

“แต่...”

“ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้นละ” ศกุนตลาตัดลิ้นเฉียบขาด “เอาตามนี้ละ”

เดหลีก็ดัดฟันกรอดกับคำสั่งรวบรัดของมารดา “เรื่องบ้าๆ นี้ จะเริ่มเมื่อไหร่คะ”

“บายนี่”

“คะ?” เธอทำตาลุก “ไม่เร็วไปหรือคะ”

“ไม่หรอก ตอนนั้นเลขาฯ เราขาดไปคนหนึ่ง นี่ก็เท่ากับได้เลขาฯ หรือผู้ช่วยมาเพิ่มอีกคน จะได้ช่วยดูแลเรื่องเสื้อผ้า ข้าวของที่จะส่งไปให้เด็กนั้น กับตาทอมอนันต์ด้วย”

ผู้เป็นแม่สรุบให้เสร็จสรรพ จากนั้นก็เดินหับๆ ออกไปโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอโต้แย้งแม้แต่คำเดียว

เดทลีเลยจำต้องมองตามด้วยความว่าวุ่นใจและขุ่นใจไปพร้อมกัน เพราะพอจะมองเห็นอารมณ์ของมารดาออกจริงๆ แต่ยังไม่แน่ใจสักเท่าไรนัก ว่าหญิงสาวไม่มีโอกาสได้ไขปัญหาข้อนี้มานานนัก เพราะหลังจากนั้นไม่กี่วันสิบห้าวันที่ พนักงานสี่คนจากแผนกเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายชาย กับแผนกเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายสตรี ก็ช่วยกันลำเลียงเสื้อผ้าสำหรับสองพ่อลูกขึ้นมาส่งให้

เดทลีเห็นแล้วก็ยิ่งมั่นใจว่าเธอได้นิสัยความ ‘เยอะ’ มาจากศกุนตลานั้นเอง

เย็นวันนั้น เขมวันต์ยอมรับว่าแม่เขาจะเคยแปลกใจกับบรรดาของขวัญที่เดทลีนามามอบให้ไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังอดอ้าปากค้างไม่ได้ เมื่อเห็นชุดสูทที่เขานรียงรายจนเต็มผนังห้องรับแขก และกล่องรองเท้าหลายกล่องบนพื้น กับชุดราตรีทั้งสั้นและยาวที่กองสุมอยู่บนโซฟากับโต๊ะรับแขกร่วมสิบชุด

แต่ที่ทำให้เขาแปลกใจที่สุดก็เห็นจะเป็นร่างเพริยวระหงของบุตรสาวในชุดราตรีสีฟ้าอ่อนใสเหมือนห้องฟ้าฤดูหนาวแสนสวย ราวกับเจ้าหญิงจะไปงานราตรี แต่จะต่างจากเจ้าหญิงในการ์ตูน วอลต์ ดิสนีย์ ที่เคยเห็นอยู่ก็ตรงที่คนสวมสวมไปเกาะไปจนดูยุกยิกน่าขัน

“คุณว่าสวยใช่ไหมคะ”

เดทลีหันขวับมาถามเขาทันที สีหน้าเธอเหมือนคนเรือแตกที่เห็นขอนไม้ผู้ลอยมากลางทะเลแล้วโผล่เข้าเกาะอย่างมีหวัง

เขมวันต์ไม่ยากทำร้ายความรู้สึกของคนถาม เลยเลือกที่จะตอบไปว่า “ชุดสวย”

คำตอบกำกวมนั้นทำให้หญิงสาวมองมาคล้ายตัดพ้อ ขณะที่บุตรสาวตบมือหัวเราะว่า

“แต่หนูนิตใส่แล้วไม่สวยใช่ไหมคะพ่อ”

“ไม่ใช่ไม่สวย แต่พ่อไม่ชินมากกว่า”

เขาแก้ตัวไปในรูปนั้น แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เด็กหญิงยิ้มกว้างส่งให้ แล้วหันไปหาเดทลีด้วยสีหน้ากระตือรือร้น

“เป็นอันว่า หนูนิตไม่ต้องใส่ชุดเจ้าหญิงปัญญาอ่อนพวกนี้แล้วนะคะพี่เดียร์”

“แต่เราไปงานแต่งงาน หนูนิตไม่ใส่ชุดราตรีไปแล้วจะใส่อะไรไป”

เดทลีถามเสียงขริม บ่งบอกว่าไม่ยอมแพ้ง่ายๆ เช่นกัน เด็กหญิงเลยยิ้มแหย ขณะที่เขมวันต์เลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“งานแต่งงาน?”

“ซิดนี่ร์ ลูกพี่ลูกน้องของฉันจะแต่งงาน คุณลุงยูนานเองก็อยากเห็น หนูนิต พวกญาติๆ ก็บ่นว่าไม่ได้เจอหนูนิตตั้งแต่คราวงานแต่งงานนายอัค คุณแม่เลยให้ฉันเอาชุดพวกนี้มาให้ แกจะได้อะไรไปงานแต่งงานคืนนี้”

“คืนนี้?” เขาพูดเกือบเหมือนตะโกนด้วยความตกใจ

“อะ คืนนี้” เธอรับคำหน้าตาเฉยอย่างไม่สะทกสะท้าน

“แต่มีมันเกือบห้าโมงเย็นแล้วนะคุณ”

“ไม่ต้องห่วงอะ เรื่องเดินทางไม่มีปัญหา พวกเราจะไปทางเฮลิคอปเตอร์”

เธอบอกเสียงมั่นใจ แต่เขากลับรู้สึกเหมือนได้กลิ่นอันตรายเพิ่มขึ้นทุกขณะ

“พวกเรา?”

“นี่เป็นงานรวมญาตินะคะ คุณเป็นพ่อหนูนิต คุณก็ต้องไปด้วย”

“แต่ผมไม่เคยบอกคุณหรือ ว่าผมกับลูกไม่ต้องการจะเป็นส่วนหนึ่งของอัครฤทธาของคุณ พวกเรามีความสุขที่ได้อยู่แบบนี้ เป็นชาวบ้านธรรมดาๆ อย่างนี้”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม เห็นจากทางหน้าต่างว่าบุตรสาวรีบเลี้ยงออกไปจากห้องโถงอย่างคนที่รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง

เดทลิกก็คงจะเห็นเหมือนกัน เพราะเธอผ่อนลมหายใจหนักๆ ออกมาคล้ายหนักใจกับปัญหาที่เหมือนกัน

“เคยคะ แต่ไม่ว่ายังไง คุณก็ปฏิเสธความจริงที่ว่าหนูนิดมีสายเลือดของคนอัครฤทธาไหลเวียนในตัวครึ่งหนึ่งไม่ได้หรอกนะคะ”

“แล้วยังไง”

“ดังนั้น แกก็ควรได้รับสิทธิ์อย่างที่เราได้ตอนที่อายุเท่ากับแกด้วย”

“สิทธิ์ของการเป็นลูกคุณหนู แล้วขับเบนท์ลีย์ มาเซอร์ราตี ไม่ก็ปอร์เซ่ ตอนอายุสิบแปดนะหรือ” เขาถามเสียงขุ่น ทำให้คนตรงหน้าอุทานออกมาอย่างฉุนโครน

“คุณเข้ม!”

“บอกเลยนะ ผมไม่คิดหรอกว่าหนูนิดจะอยากได้สิทธิ์พวกนั้น”

“สิทธิ์ที่ฉันพูดถึง ไม่ใช่แค่เรื่องรถหรู หรือชีวิตในสังคมไฮโซ เจตเซต แต่ฉันหมายถึงการไปเปิดตัวกับเครือญาติครั้งนี้ จะทำให้แกได้รับโอกาสอย่างที่หายากสายตรงอัครฤทธาทุกคนได้รับ ได้ฝึกฝนอย่างคนอัครฤทธาทุกคนได้ฝึก พวกเราจะต้องเป็น ‘เด็กฝึกงาน’ ในห้าง หรือตามร้านค้าที่ครอบครัวถือหุ้ันอยู่ตั้งแต่อายุน้อยๆ อย่างฉัน พี่ชาย หรือนายอัคคีถูกคุณพ่อใช้ให้ไปช่วยห่อของขวัญในห้างตั้งแต่ยังไม่เต็มสิบขวบดี”

หญิงสาวเอ่ยเสียงแข็งแต่ชัดเจนทุกถ้อยคำ พร้อมสบตาเขาอย่างแน่วแน่ด้วยมาดนางสิงห์ ที่บ่งบอกว่าจะไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่ก้าวเดียว

“เว้นเสียแต่ว่า คุณจะให้หนูนิดเสียสิทธิ์ที่แกควรจะได้รับไปเปล่าๆ

โดยที่แกยังไม่ทันได้มีโอกาสตัดสินใจหรือพิสูจน์ตัวเอง”

เขมวันต์ไม่สนใจสิ่งที่เดห์ลีสพูด แต่ก็ไม่อยากทำตัวเป็นคนใจแคบ โดยเฉพาะเมื่อเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับวิชาโดยตรง แต่ถึงอย่างนั้น คำชวนอย่างฉุกฉุนของอีกฝ่ายก็ทำให้เขาตัดสินใจลำบาก

เดห์ลีสเองก็เข้าใจดีว่าช่วงเวลาเช่นนี้ เธอควรจะรุก หรือควรจะหยุดรอตั้งรับ เพราะเมื่อเห็นเขาเงิบไป เธอก็เลือกที่จะปิดการสนทนาครั้งนี้นั่นๆ แต่ได้ใจความว่า

“คุณยังมีเวลาคิดอีกชั่วโมงหนึ่ง เพราะงานเริ่มหนึ่งทุ่ม เราออกจากที่นี่หกโมงครึ่งก็ทันค่ะ”

แล้วหญิงสาวก็เดินกรีดกรายจากไป เหลือเพียงกลิ่นน้ำหอมที่ชอบใช้เป็นประจำ

กลิ่นที่หอมหวานยามดมอดมจากชอกคอเรียวระหง แต่กลับทำให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวและเหงาหงอย ในอกเมื่อไม่มีเงาอีกฝ่ายอยู่ใกล้ๆ

ที่นอกตัวบ้าน

วนิษาซึ่งแอบมองเข้ามาอย่างลึนระทึกถึงกับพ่นลมหายใจแรงด้วยความผิดหวัง เมื่อเห็นเดห์ลีสเดินออกมาจากบ้านของตนได้ไม่นาน

เสียงหายใจของเธอคงดังจนทำให้คนที่นอนเคี้ยวชมพูแก้มเหม้มและมีหมวกสานขาคๆ ปิดหน้าอยู่ได้ยิน เพราะฝ่ายนั้นเอ่ยปากแนะนำออกมาทันที

“ถ้าอยากไปงานแต่งงานของญาติเราหนัก ก็ไปบอกพี่เข้มไป มานั่งถอนใจเฮือกๆ อยู่ทำไม”

“หนูนิตไม่ได้อยากไป แต่หนูนิตไม่อยากให้พ่อกับพี่เต๋ยทะเลาะกันต่างหาก”

“ยิ่งทะเลาะกันลูกยิ่งตก ไม่เคยได้ยินรี”

“ลูกตกบ้าอะไร พี่เต๋ยออกมาโน่นแล้ว”

เธอพยักหน้าไปทางที่รถของเดห์ลิจจอดอยู่ก่อนซังก์ค้ำง แล้วทุบลงไปแรงๆ บนตัวคนที่นอนเล่นข้างๆ ทำให้ฝ้ายนั้นลุกพรวดขึ้นแล้วเคঁลเสียงชุ่นถามออกมาว่า

“อู๋ มาชกพีทำไมอี คนกำลังกินเพลินๆ จุกนะไว๋ย”

“ก็อยากรู้ว่าพีจ๊ีบ เห็นเหมือนที่หนูนิตเห็นไหม”

“เห็นอะไร” กวยจ๊ีบเอ่ยถามอย่างหัวเสีย

“กินนี่ไง” เด็กหญิงบ๊วยเป๋ไป พร้อมลดเสียงลงเกือบเป็นกระซิบว่า “พีจ๊ีบเห็นเหมือนหนูนิตไหม”

พอเห็นดวงตาคณฤถถามหรือลิ่งในเสี้ยววนาทีต่อมา วนิษาก็รู้ว่าเธอไม่ได้ตาฟาด เห็นภาพหลอนไปเองว่าเดห์ลิม่าที่นี้พร้อมกับชายหนุ่มคนหนึ่ง

เขามืออายุราวๆ ยี่สิบปลายๆ ดูแล้วน่าจะเป็นคนขับรถพาหญิงสาวมาที่นี้ ด้วยพอเห็นเดห์ลิตเดินออกจากตัวบ้าน ชายหนุ่มก็ขึ้นไปนั่งตำแหน่งคนขับอย่างรวดเร็ว

แต่ฝ้ายนั้นดูมีสง่าราศีเกินกว่าจะเป็นคนขับรถ

เขาเป็นใคร...

วนิษาไม่เคยเห็นหน้าชายหนุ่มมาก่อน เพราะทุกครั้งเดห์ลิจจะมาที่นี้ตามลำพัง

จะบอกว่าเป็นญาติก็ไม่แน่ใจนัก เพราะจำได้ว่าไม่เคยเจอฝ้ายนั้นในงานแต่งงานของ อัครา น้องชายของเดห์ลิต กับ เกี่ยมอี่ น้องสาวของกวยจ๊ีบ ทั้งๆ ที่งานนั้นถือว่าเป็นงานรวมญาติครั้งใหญ่ของตระกูลอัครฤทธาเลยทีเดียวน

เธอได้รับการแนะนำให้รู้จักกับญาติร่วมร้อยกว่าคน และถึงแม้ว่าจะจำหน้าทุกคนได้ไม่หมด แต่ถึงอย่างนั้น เด็กหญิงก็มั่นใจว่า ถ้าได้เจอคนตรงหน้าจะไม่วันลืมนั่นแน่นอน

ที่สำคัญเขาทำให้คนที่มองอยู่รู้สึกราวกับได้กลิ่นอายของเงินตรากับความหรูหรา ร่ำรวยระเหยออกมาจากตัว

กลืนอายุที่ทำให้เธออุปาทานว่าตนเองมีแต่กลิ่นโคลนสาบควายติดตัว
มา

กลิ่นอายุที่แบ่งแยกชนชั้นระหว่างเซเล็บผู้โก้เก๋จากเมืองกรุงกับ
ชาวสวนชาวไร่แห่งคลองหมาเหงงนอกจากกันได้อย่างชัดเจน

และเป็นกลิ่นอายุที่ดูเหมาะสมกลมกลืนไปกับเดทลืออย่างปฏิเสธ
ไม่ได้

“พี่จับว่าเขาเป็นใครนะ”

“คนขับรถมั้ง”

กวยจับตอบ แล้วทำท่าจะทอดตัวลงนอนกินชมพู่ก่องใหญ่ข้างตัว
ต่ออย่างสบายใจ ทำให้เด็กหญิงขัดใจและเงื้อมมือทุบเขาเข้าแรงๆ อีกทีหนึ่ง

คราวนี้ชายหนุ่มเลยตาขวาง “นี่เนื้อคนนะวิ๊ว ยายหนูนิต ไม่ใช่
กระท้อน จะได้ทุบเอาๆ อยู่ได้ ออยากทุบไปโน่นเลย ไปทุบพ่อเราโน่น”

“ทุบพ่อ ตายไปก็เป็นเปรต มีอีใหญ่เท่าใบลานนะสิ ทุบพี่จับเนี่ย
ดีแล้ว” เธอตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดพอกัน

“แล้วเรามาทุบพี่ทำไม”

“ก็ใครใช้ให้พี่จับตอบแบบนี้ล่ะ พุดมาได้ว่าคนขับรถ ตำถั่วหรือโง
อะ! คนขับรถที่ไหนจะหล่อเหมือนพระเอกหนังแบบนี้”

“แล้วถ้าพี่บอกเราว่าหมอนั่นเป็นกิ๊กกับพี่เดีย เราจะพอใจไหม”

“ไม่!” เธอแทบตะโกนใส่หน้าคนพุด “หนูนิตไม่อยากจะให้เขาเป็นกิ๊กกับ
พี่เดีย”

“ก็ทำไมจะเป็นไม่ได้ หน้าตาหล่อไม่ต้องเหลาขนาดนั้น แถมยังดูดีมี
ชาติสกุล อายุอานามก็ไม่น่าจะเกินสามสิบ แบบนี้กระตูกกำลังกรูบกริบ
สาวแก่แม่ไม่ยกกะเทยกระเทียมชอบกินน้กละ พี่บอกเลย”

เด็กหญิงฟังแล้วควีนออกหู

ไม่รู้ว่าเขาเปลี่ยนไปตอนไหน จากพี่ชายใจดีที่คอยตามเธอทุกอย่างก้าว
กลับกลายเป็นชายหนุ่มปากร้าย พุดจาไม่เข้าหูคนแบบนี้

กำปั้นเล็กๆๆ เลยชกแรงๆ ลงไปตรงหน้าห้องคนตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะเอื้อมมือไปปิดกระจาดชมพูให้กระแจะขนาดทั้งกระจาดเป็นการระบายโทสะที่พุ่งปรี่ัดจนปรอทแทบแตก

กวยจับเลยอุทานออกมาเสียงดังลั่นอย่างลึมตัว

“โวะ! ทั้งชกพี่ ทั้งคว่ำกระจาดชมพู แบบนี้มันเกินไปแล้วนะ ยายตัวแสบ”

“เกินไปที่ไหน ก็ใครใช้ให้พี่จับเลี้ยงหมาไว้ในปากตั้งฝูงหนึ่งล่ะ” เธอแผดเสียงใสอย่างไม่ยอมแพ้

ไม่เคยกลัวเขาอยู่แล้ว

ใครๆ ก็รู้กันทั้งบางว่ากวยจับตามใจเธอจะตายไป ตามใจยิ่งกว่าพ่ออีก

อย่างดีเขาก็แค่ทำหน้าที่ใส่ แล้วเดินกระแทกเท้าโครมๆ จากไปเท่านั้นเอง พรุ่งนี้เขาก็ต้องมาใหม่ เพราะมีหน้าที่รับส่งเด็กหญิงไปโรงเรียน กลายๆ

วนิษาจึงมั่นใจขนาดกล้าถลึงตาใส่คนตรงหน้าอย่างทำดีทำต่อ

ดูเหมือนวนิษากับกวยจับต่างลึมไปเลยที่กำลังแอบอยู่นอกบ้าน และเสียงทะเลาะกันครั้งนี้จะทำให้ใครๆ ได้ยิน โดยเฉพาะเชมวันต์ที่ลึกับเดินออกมาจากในตัวบ้าน หมอหนุ่มไม่ทันสังเกตเห็นในตอนแรกว่ามีใครบางคนยืนอยู่กับเดทลี เขามัวแต่มองบุตรสาวที่ตั้งท่าจะกระโดดเข้าชกเพื่อนต่างวัยด้วยสายตาดิถนาระอาใจระคนขบขัน

“ทะเลาะอะไรกันอีกแล้วฮีนูนิด”

“ก็พี่จับนะสิ บอกมาได้ว่าพี่เดย์มีก๊ก”

ลูกสาวหันมาฟ้องเสียงเครือ แสดงว่าทั้งโกรธและเจ็บใจมาก ขณะที่ตัวตันเหตุกลอกตาแล้วยกไหล่ล่อล้ายจะบอกว่าเรื่องแค่นี้ไม่เห็นใหญ่โตที่ตรงไหน

แต่เขมวันต์ฟังแล้วสะดุดหู เลยทำหน้าไหว้พร้อมเอ่ยถามเสียงเข้ม
ออกไปว่า

“ก็อะไร”

“ก็นั่นไงคะ” เด็กหญิงทำปากยื่น บัญชีไปยังรถของเดห์ลีซึ่งจอดอยู่
และมีเจ้าของยืนอยู่ข้างๆ

แล้วตอนนั้นเองที่เขมวันต์สังเกตเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง
เขาไม่ทันได้มองฝายนั้นในตอนแรกเพราะชายหนุ่มผู้นั้นนั่งอยู่ตรง
ตำแหน่งคนขับ แต่พอเห็นเดห์ลีไม่ยอมขึ้นรถ อีกฝายเลยลงมาเปิดประตู
รถให้ ทำให้เห็นหน้าตา

ฝายนั้นมีรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวสะอาดสะอ้านอย่างคนที่ทำงานในที่
ร่มเป็นประจำ หน้าตาก็จัดว่าดีทีเดียว แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับ ‘มาตคุณชาย’
ที่แสดงออกมาให้เห็น

ชีวิตนี้เขาเห็นคนที่วางท่าแบบนี้มาไม่กี่คน อย่างเช่น พ่อ พี่ชาย และ
น้องชายของเดห์ลี

แต่เหมือนไม่ใช่พ่อ พี่ชาย และน้องชายของเธอ ซ้ำยังไม่ควรจะมา
ที่นี่ แล้วทำหน้าที่คนขับรถให้หญิงสาวด้วย

เขมวันต์รู้สึกแปลกๆ กำกั่งระหว่างความไม่พอใจกับแปลกใจ

“พี่จับบอกว่าเขาเป็นกิ๊กของพี่เดียร์” บุตรสาวเอ่ยต่อเสียงเจ็บช้ำและ
ไม่คิดจะออมเสียง

เดว่าเดห์ลีคงจะได้ยินเพราะหญิงสาวทำปากเป็นรูปตัวโอ ขณะที่
ชายหนุ่มคนนั้นเหมือนจะยกริมฝีปากขึ้นยิ้มด้วยความพอใจ

นายแพทย์หนุ่มหริตาลงนิตหนึ่ง เริ่มไม่ชอบหน้าหมอนั้นทุกนาที่
ที่ผ่านมาไป

“กิ๊กของพี่เดียร์นั่นหรือ”

เขมวันต์ทวนคำคล้ายถามบุตรสาว แต่สายตาก็จับจ้องแน่วแน่ที่ดวงหน้า
ของเดห์ลีราวกับจะค้นหาคำตอบ

เซเล็บสาวเลยกะพริบตาถี่ๆ คล้ายรู้ลึกในตัว ก่อนสายหน้าซำๆ แล้ว
เอ่ยเสียงดังชัดเจนว่า

“หนูติดกับคุณจับเข้าใจผิดแล้ว คุณฉัตรไม่ใช่กิ๊ก แต่เป็น...”